

časem. Pokus zadat Swena Dolbicha v předvečer svatební oslavy také nedopadl. Ale všichni strávili hezký čas a to bylo to hlavní.

Na svatbě v Dolhavě bylo také vidět, že dolhavští novousedlíci se zatím probíjejí nouzí velmi ztěžka, ale postupně se díky přízni Jorchena Kierkeho a Swena Dolbicha stírají rozdíly mezi původními obyvateli Dolhavy a jejich gurdutokruhovskými pobratimy. Ještě před zimou roku 1079/1080 nakoupil Swen pět kravek a rozdělil je mezi dolhavské novousedlíky a sám také po tři měsíce pomáhal při stavbě domů a sklizni úrody.

Zato úroda Janternu byla roku 1079 ponechána ladem. Nikdo se o ni nepřihlásil a starostenský úřad byl příliš zaneprázdněn, a tak se plody, jejichž počet byl neznámý, scvrkly na větvích a byly dále nepoužitelné.

Na začátku podzimního semestru roku 1079 byl Lotd Ruindorský přijat do prezenčního denního studia na Magickou univerzitu v Nurnu. Byl následně obcí zproštěn funkce obecního pasáka koz, aby neutrpěla jeho vážnost mezi studenty.

19.11.1079 došlo k radostné události u Růžičků. Bývalému dobrodruhu Dwanymu a jeho ženě Zimioně se narodil syn Smělmír Růžička. Jeho kmotrem je Otakáro Vesta, který mu hned nakoupil oblečení do výbavy. Smělmír do něj ovšem musí nejdříve dorůst.

Ještě před zimou opravil Zoltar Zemikosa nákladem 300,- zlatých střechu.

Burbun odjel v průběhu cesty na Salidu pryč a zdržuje se na neznámém místě mimo obec. Zřejmě se někde cvičí pro armádu. Dům č.p. 33 je tedy zatím neobýván.

Koncem roku 1079 začalo být na Dorynis viditelné, že je těhotná. To ale nebránilo Swenu Dolbichovi sdílet stále domácnost s Dorynis a Jorchemem.

Malwo Lokýtko a Haakon obývají hostinec U Hrocha.

V průběhu jara 1080 byla dána obě Moskytovic děvčata (zlí jazykové tvrdí, že jedno je hezké a chytré a druhé hloupé a osklivé) do ústavní výchovy do známého zařízení pro mladé dámy v Rozkolci.

Starostenský úřad obdržel stížnost Al-Rahema na pivovarnickou činnost Vildy Peška. Odpad, vznikající při vaření piva, který je vypouštěn

do liscannorského potoka, údajně zapáchá nad únosnou mez. Po prošetření skutečností jsem neshledal důvod k tomu, abych zakročil a doporučil jsem stěžovateli, aby ve dnech, kdy je vařeno pivo, nevětral. Výstav piva probíhá pouze jednou za čas a jde o činnost, kterou obec podporuje. Určitou míru nepohodlí tedy musí obyvatelé akceptovat. Bylo by dobře, kdyby Peškovo pivo bylo o něco pitelnější, než je nyní, ale k tomu se snad Vilda časem dopracuje.

Tímto je dáno ve známost, že obec prodá zánovní dům – skallu. Cena je 2000,- zlatých. Případný zájemce nesmí být pověřivý, neboť velká většina úmrtí obyvatel Liscannoru v poslední době byla mezi obyvateli tohoto domu.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 91

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Předradostiny 1080 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motto tohoto čísla * Thorusův palcát * Země Starého světa * Krolli řeč *
* Starostenské novinky *

Motto tohoto čísla

„...Když jsem byl malej, tak jsem měl kojnou...“
Otakáro Vesta
„...Možná jsme měli stejnou...“
Genadian Sassafras
„...To těžko...“
Otakáro Vesta
„...Myslím jako rasou...“
Genadian Sassafras
„...Tak to nevím, rodiče mi neříkali, že by moje
kojná byla elfka...“
Otakáro Vesta

Thorusův palcát

Jorchen Kierke

Dar přízně

Postarší muž v bohatě zdobeném, perlami, stříbrem a zlatem pošítem plášti dočetl, pečlivě urovnal a vložil zažloutlé listy opatřené iluminacemi a popsané starým krasopisným písmem, vyvedeným barevnými tušemi, do ochranných desek, zavřel je a zacvakl masivní sponu. Papír byl tak starý, že už pod pouhým dotykem se na okrajích lámal. Muž vložil desky do stříbrem zdobené schránky z tmavého, kouřem nataženého dřeva a zadumaně vstal. Ten druhý celou dobu tiše vyčkával, až Mistr dočte. Stál strnulý s rukama založenýma na břiše a ukrytýma v dlouhých rukávcích roucha.

“Komu jsme vděční?”
“Klaržoul Sada, pane můj”, odvětil muž,
“Nákupčí z Gryffu. Náš nákupčí. Spisy nakoupeny byly na bazaru ve Wenarenu. Pozůstalost”.

“Gryffské zázemí prodělal značný odliv, není-liž pravda?”

“Pravda, pane můj. Několik zoufalých se odštěpilo. Přešli k renegátům”.

“Cožpak si myslíš, že Odul Renegát je

vyvolený?”

“Jsou to rouhači, pane můj. Pokusili se zcizit spisky o Thorusově hrobce a odevzdat je Otulu Hermanovi. Neúspěšně. Proto Klaržoul Sada neváhal a neprodleně je přivezl, ačkoli koncilium se ještě nesešlo”.

“Ti renegáti... četli?”

“Nečetli. Nákupčí přísahá na Tuah-Raa, ať mu odejme obě paže nad lokty, jestli neřiká pravdu”.

“Ty mu věříš?”

“Věřím, pane můj. Ať mne Tuah-Ra obrátí v žlutý popel, jestli se v něm mýlím”.

“Ti renegáti - jsou známa jejich jména?”

“Ano, pane můj. Tuah-Raova zloba je nemine”.

“Nechť stane se bez slitování... A ti konciliové, četl někdo z nich?”

“Nečetl, pane můj. Nikdo z nich. Nestihli se shromáždit, někteří dosud nebyli určeni”.

“Dobrá. Tedy Otul Herman ví, ale nikdo nečetl. Prozatím. Snad ty?”

“Ale mistře Hortusi! Pane můj!”, ohradil se druhý z mužů, ten mladší, “Já nečetl! Jak bych mohl!?”

“Vím, Sigulle Herete, čist nemohls. Ty nikoliv”.

“Při všespalujícím pohledu Tuah-Raa!”.

“Upokoj se, bratře!”.

Sigull Heret si hryzl ret.

“Ty nemohls, ale někdo zřejmě mohl. Věrný nákupčí mohl”.

“Klaržoul Sada četl, pane můj. Ovšemže četl. Jinak by nevěděl a nesvolal koncilium, aby rozhodlo o pravosti a předneslo před tebe své závěry”.

“Dobrá, dobrá”, usmál se mistr Hortus, ale úsměv to byl ledový, “Zařídí tedy, aby se mu dostalo, hm... daru naší přízně”.

“Ale... je to náš nákupčí, pane můj”.

“Tak, tak. A takový si daru naší přízně zasluhuje beze všech pochyb. Zařídíš to, Sigulle Herete, že ano?”

“Ovšem, pane můj. Bude obdarován

západně.

Vládcí:

Okolo 775 Thor Thoribald, ???-1034 Dakmaard, 1034-??? Splyntr Silný, ???-nyini? Halbard Sveřepý.

Kardam

Vláda:

Území pod svrchovanou vládou Gwendarronu. Zástupce koruny je nadřazen místnímu vladykovi, který má běžnou výkonnou moc a je jedinou úlitbou nezávislosti Kardamců.

Charakteristika:

Horaté území, geologicky přináleží k horskému systému Černých vrchů, tvoří jeho severní, prakticky zcela odlesněnou, část. Bývá nazýváno též Kozlí vrchy. Území je velmi řídko osídleno, s výjimkou úzkého přímořského pásu, kde se nachází město Kardam. V horách patrné stopy po dřívějším hojném osídlení trpaslíky (cesta skrz hory, ruiny podzemních obydlí).

Obyvatelstvo:

Všechno obyvatelstvo odešlo kolem roku 1069 poté, co vypukla náhoda, která byla následně vystřídaná potížemi se skřety a nemrtvými. Obyvatelé se částečně rozptýlili po Gwendarronu a přestali mít zájem o původní vlast, ale část se jich shromáždila v uprchlických táborech u města Therfastu a po uklidnění situace v Kardamu se vrátili zpět. Etnicky jsou to především rázovití lidé – horalé, ale ve městě Kardam je i početná populace kudůků, většinou zprostředkovávajících zámořský obchod.

Náboženství:

Zbožštěné historicky doložené osoby jsou nazývány Patrony. Jsou jim připisovány různé nadpřirozené schopnosti a mimořádné činy. Je jich okolo třinácti. Je tradicí, že každý Kardamec má zvoleného alespoň jednoho Patrona, kterého uctívá a podle jehož příkladu se snaží žít.

Města:

Jediné město je Kardam, pak už jde spíše o horské osady a samoty.

Historie:

Kardam byl vždy na okraji zájmu Gwendarronských panovníků, především z důvodu malé hospodářské využitelnosti. Je známo, že v dobách kolem roku 970 zbrojně povstali proti gwendarronské moci s cílem odtrhnout se. Armáda Kardamců byla pak na hlavu poražena v bitvě u města Nurnu. Takřka celé století pak bylo charakterizováno klidem, až do doby zmíněné náhody a následného exodu. Je možné, že náhodu měli na svědomí skřeti, kteří se následně pokusili zemi ovládnout, ale byli postupně vytlačeni zpět do nepřístupných oblastí na rozhraní Kardamu a Černých vrchů. Po návratu obyvatel pokračuje, i když velmi pomalu, postupná obnova země.

Armáda:

Nečetná gwendarronská posádka. Černé vrchy jsou při pobřeží natolik těžko přístupné, že ani během války Gwendarronu s Mallikornem se na zdejším území žádné vojenské akce nekonaly.

Kultura:

Ikony a votivní obrazy související se zdejší vírou v Patrony. Drobné umělecké zlatotepectví.

Hospodářství:

Podle dostupných pramenů byl Kardam dříve znám stavitelstvím lodí. To však vedlo k plošnému odlesňování horských svahů a erozi. Nyní je hlavním odvětvím důlní činnost (uhlí, ruda) a pastevectví (zejména na severních náhorních plošinách). Export i import je převážně s východem, tj. hobití enklávou Domovina.

Vládcí:

Gwendarronský král v zastoupení guvernéra, od 1072 s vladykou Derflerem Malovcem, zvaným Zmrzlý.

Krollí řeč

Dwany Růžička

Krollové čelí mnoha předsudkům. Jedním z nich je, že jsou tak tupí, že se nedokáží pořádně naučit ani mluvit. Je pravdou, že krollové nejsou žádní velcí myslitelé, ale je nutno říci, že pro mnohé krollly není obecná řeč řečí mateřskou. Krollové totiž mají svůj vlastní jazyk, podobně jako elfové nebo trpaslíci. Tento jazyk se ovšem od tradičních řečí v lecčems liší.

Především mu chybí propracovaná gramatika. Krollové jsou známí svou touhou vše zjednodušovat, proto ani jejich jazyk nemá složitý a těžko pochopitelný systém předpon či koncovek. Na takových maličkostech, jako je nějaká koncovka, přece ve skutečnosti nezáleží.

Krollové dále nemají rádi dlouhá slova. Dobře si uvědomují, že pokud lze něco říci složitě, lze to dozajista říci také jednoduše, a tímto pravidlem se beze zbytku řídí. Dávají proto přednost jednoslabičným slovům, což pozorovatele může vést k dojmu, že kroll jen několikrát cosi zamručel, ve skutečnosti však řekl celou větu. Více než dvouslabičná slova pak krollové nepoužívají, u převzatých slov přebytečné slabiky prostě vynechají.

Zdálo by se, že tento způsob řeči musí nutně omezovat slovní zásobu, ale to není tak docela pravda. Základní rys krollí řeči je totiž v mimice a intonaci. Je sice nesporné, že jedno a totéž slovo má v krollím jazyce řadu významů, ale ten správný se pozná právě z výrazu tváře, gestikulace a tónu mluvčího. I ostatní rasy samozřejmě používají gest a intonace, ale žádná v takovém měřítku, jako krollové. Výhoda tohoto způsobu řeči je, že pokud se střetnou

“Už se to nese, mladěj pane, už se to nese”, zahlaholil hostinský Jeremiáš a vyběhl z kuchyně s kouřícím talířem. Když jídlo před Zoltara postavil, omluvně pokrčil rameny. Zoltar přivoněl, nasál vzduch a labužnický mlaskl.

“Mám toho teď moc, víte?”, omlouval se Čipera, “Linfalasejeme se narodilo děčko a já mu jdu za kmotra. Do večera bude za šenkem moje stará, a ta, jak víte, cizejm nerada vaří”.

“Lugzus...”, zašeptal Zemikosa, když polkl první sousto.

“No...”, pokrčil znovu rameny Jeremiáš a začal couvat.

“Mimochodem...”, zeptal se Yasper, “Jak se to Griffonovo dítě vlastně jmenuje?”.

“Holka je to, holka jako lusk”, couval dál hostinský a rozvažoval si zášteru, “Dalí jí jméno Sylvana”.

Zemikosa znovu zakrojil, přičichl, žvýkal. Jeremiáš definitivně zmizel v kuchyni.

“Lugzus...”.

“Co to vlastně je?”.

“Zemle vajcem máčená na sádle smažená. S pigantní vomáčkou. Červenou”.

“Aha”.

“S červenou to je jedna báseň. Lugzus”, usmál se Zoltar, “Lugzusní žrádlo. Čoveku se chce až brečet, jak je to dobrý. Chceš koštnout?”.

“Ani ne”, odvětil Yasper, “Ale děkuju za optání”.

“Slyšels přeci. Večír vaří stará, a ta cizejm nevaří”.

“Děkuju, ale vážně nemám hlad”.

Chvilí tak dřepěli a mleli o všem možném. Lúniel Čiperova postavila na stůl pěnící korbele a sebrala ty staré.

“Ale já měl ještě na dně...”, posteskl si Yasper Zámečnik.

Stará paní jeho tiché výtce nevěnovala pozornost.

“Už jedou...”, ujelo najednou Zemikosovi. “Kdo?”.

“Ale nic...”, odvětil Zoltar, prudce vstal a začal si kvapně oblékat kabát, “Musim teďkone běžet... Něco si zařídít...”.

Yasper se zvědavě podíval skrze špinavé okno. Tam venku dva trpaslíci táhli kárku plnou trámků a nějakého nářadí. Dobře je znal. Ten mladší se jmenoval Heft Taras a tomu věkovitému s dlouhým bílým voussem se říkalo Bolbuch. Někdy také Dědek. Heft s Bolbuchem kopali někde nahoře v lesích štol. Říkali tomu prospektorská činnost a nic nedbali, že venku mrzne. Starosta Moskyt z těch jejich rozjuchaných výletů s krumpáči byl občas pěkně nerudný.

To bylo tak

To bylo totiž tak. Heft Taras ležel starostovi Liscannoru Gerlodu Moskytovi v žaludku už věru dlouho, vlastně od té své podané naglinské svatby s Fialou Ómorkovou. Tehdy Heft Gerlloda přátelsky požádal, zda by mu neprokázal tu veleváženou čest a nešel mu na svatbu za svědka, a když mu ten poctěný dobrák zmíněnou čest prokázal a nakoupil novomanželům spoustu darů, dozvěděl se, že svědkem je už někdo úplně jiný, a ten někdo jiný je ještě ke všemu hokib Adon. Od té doby Gerllod zmíněné události soukromě říkal Heftův podraz a dá se pochopit, že skrze tu ostudu zastával vůči Heftovi Tarasovi a jeho rodině postoj ryze ostražitý. No a potom přišla znovu ta Heftova pologramotná žádost na povolení kopat v lesích nad Liscannorem průzkumné šachty, prostě provrtat zemi štolami a pustit jí žilou. Vědom si toho, že starostenské rozhodnutí musí být vyvážené jak směrem k starousedlíkům, tak směrem k oněm dvěma podnikavcům, poněvadž tak znělo krédo jeho úřadu, na němž si zakládal, tedy být vyvážený, povolil těm dvěma provést sondážní výkop v toho času zavalené tak řečené Klogině d'ouře. Podobu výkopu ale svázal nařizením o maximální hloubce a provedení štol, a chytlé toto povolení vydal v zimě. To ale netušil, že zmrzlá půda ty dva trpaslíky od práce neodradí, ba naopak, že je v úsilí povzbudí. Gerllod Moskyt ale starému Bolbuchovi nevěřil a Heftu Tarasovi ještě mň, a tak jim na paty navěsil z obecní pokladny placeného špicla, který je měl sledovat a podávat o jejich činnosti pravidelná hlášení nebo jim tu a tam hodit klacek pod láptě. Obecním špiclem se nestal nikdo jiný, než Zoltar Zemikosa. A teď pokradmu sledoval ty dva rozhalekané trpaslíky, jak táhnou, respektive tlačí kárku s nutným vybavením k provádění zmiňované úředně povolené, ale skrz prsty nahlížené prospektorské činnosti. Nebylo pochyb, že trpaslíci na kárce vezou také sud s rumem. Zoltar jim dal náskok, a když ojíněnou loučkou vystoupali až k samé hranici lesa, vyběhl.

* * *

“Bolbuch je opatrnicej a po všech liškách mornanej”, zakabonil se starosta obce a plácl dlani o hazi římsu plápolajícího krbu, “Ale ten Taras, ten Taras je prostě špina chlap. Nikdy na tu ostudu nezapomenou, to mi věř”.

“Bolbuch ty vejškopy vymyslel, to je jistý, ale vykonavač bude vždycky ten druhej. Bolbuch sem tam vypomůže, přiloží ruku k dílu, ale jinak bude stát v pozadí. Je totiž chytřej jako starěj jezevec”, zaskuhrál muž zabořený v křesle, jemuž ani nestálo za to sejmut na návštěvě klobouk, a vypustil z fajky oblak smradlavého kouře, “Ale běda, jestli na někom spácháš příkoří. To pak bude hulákat o pogromech a šikanézách, až ti z toho pude hlava i s ušma kolem”.

Byl to Klabzej Myšílov, podivín z

Vlastně mu to bylo jedno. Byli to prostě nepřátelé, o tom nebylo pochyb.

“Hm”, ucedil trpaslík Bolbuch a uhladil si bílý vous, “Takže teda... abysme to nějak uzavřeli...”.

Dav hučel jako včelí roj. Potom se někde za zády Nurnských ozvala rána a praskot dřeva. Následoval dupot. Šlo to odněkud z patra. Fris Hortus stočil zrak vzhůru, čímž Nurnští získali trochu drahocenného času.

“Hněte se doleva... Podél zdi...”, sykl Bolbuch na Yaspera, který mu dýchal na záda, “A pošli to dál”.

Nurnští se krůček po krůčku sunuli podél zdi, aby neměli dveře do domu v zádech.

* * *

“Odul Renegát!”, zavřestl Fris Hortus, když poznal v horním okně vykolivší se tvář.

Otul Herman z duše nenáviděl, když mu takhle říkali. Odul. Nikdy se necítil být odulým. Možná plnoštíhlým, to snad. A hlavně - cítil se být pravověrným.

“Při Tuah-Raovi!”, opětoval neměně mocným výkřikem Herman, “Vydej mi můj právoplatnej majetek!”.

“Budiž”, zachechtal se Hortus, “Vyber si z panské latríny cokoli se ti zamane”.

“Chlíve!”.

“Čušospáre!”.

“Na ně!”, zaječel Otul Herman hystericky a jeho hlava zmizela.

“Na ně!”, zařval Fris Hortus.

“Na ně!!!”, zaburácel sveřepý hlas Bolbuchův.

To, co následovalo, byla skutečná jatka. Takřikající jatka jako bejk. Nurnští se rozpadli na skupinky a snažili se prosekát si cestu do bezpečí. A potom, jak říkají šňůrové, vzít kramle.

Handra

Koně byli zpěnění a pot se z nich řinul v tlustých potůčcích. Jejich srst byla mokrá a lesklá, měli naběhlé žily, jak jim zchvácená srdce divoce poskakovala v nitru hrudních košů. Druzi leželi v trávě a mlčeli. Klabzej Myšilov civěl na hraniční kámen se stromem a třemi hliněnými kopci.

“Ollar”, sykl a odplivl si.

Gerllod se znaveně zvedl na nohy a zachrčel bolestí. Bolely ho snad všechny kosti v těle. Potom odskočrtal ke svému koni a začal kontrolovat zavazadla, zdali jsou řemeny bezpečně utažené. Občas něco poposadil, dotáhl.

“Taky si zkontrolujte bagáž, chlapi”.

“Že to byl ale kalup, co?”, ozval se Yasper.

Kalup to byl. Poté, co se Nurnští v roztržitých entitách probili k místům, kudy mohli Hortusův dvorec opustit, okamžitě vyběhli městem

smněrem k hostinci, kde měli zaplacenou cimru a ustájené koně. První tu byl kupodivu Menhorian Blathel, který vyčaroval již ověřenou bílou střelu, což je zaklínadlo proti bytostem neživým, a potom už mu zbylo tak tak na to, aby provedl prostorový transfer do bezpečí. Zaplatil tedy útratu a počkal, až se postupně vrátí všichni, co se mohli vrátit. Vrátili se všichni kromě Nuga Bagula, který podle některých očitých svědků podlehl přesile a byl rozsápán. Nurnští kvapně osedlali koně a vyrazili na šílenou jízdu napříč Ollarem k cardarské hranici. Tady totiž zůstat nemohli. Smrdělo to tu šibenicí.

“Nuga je škoda”, řekl Frynn Konopka, “Docela jsem si toho kolohnáta oblíbil”.

“Jo, Nug byl náš”, ozval se Gerllod Moskyt od svého koně, “Moc toho sice nenamluvil, ale byl prostě náš”.

“Byl to troll”, namítl Horác Lipový.

“Polotroll”, upřesnil Yasper Zámečnick.

“Spíš krollotroll, abysme byli akurátní”, pravil Menhorian Blathel.

“Na každéj pád to byl... bytost”, řekl Bolbuch, “A jakožto bytost jsem ho měl rád”.

“Bytost?”, zamyslel se Zemikosa, “To jo. Bytost, to von byl”.

“Kdo to vlastně viděl, jak chudák bytost zakáp?”, zeptal se Heft Taras.

“Ran”.

“Dal bych jim ránu, ale bylo jich moc”, řekl kroll, “Nuga voddělili, Nuga vobkleštili, Nuga rozsápli jak handru...”.

Nurnští mlčky sledovali krollovu gestikulaci a snažili se vyvolat fantaskní obrazy bráničího se Nuga Bagula, kterého stahuje masa rozkomiňaných těl jako nějaká smrdutá bažina.

“Jak handru...”, zopakoval Ran a zakoulel nešťastně očima.

Klabzej Myšilov utrlh stéblo trávy, vložil si je do úst a zadumaně žvýkal. Ostatně nikomu nebylo přílíš do hovoru.

“Jak handru!”, praštil Ran vztekle pěstí o hrudní plát.

Nurnští mlčky vzpomínali na ta hrozná jatka, když se masý neživých na Hortusově dvoře promísily a střetly.

“Heretovi utrhli hlavu, chápete to?”, řekl Heft Taras, “Prostě mu jí utrhli, sotva to chřoustlo. Jsem chapisko tvrdé jako kámen, ale todle mi zakvrdlalo žaludkem, to mi teda věřte...”.

“Viděl jsem, jak čapli toho bidáka Hortuse”, řekl Frynn, “Prostě ho čapli a takhle jo zvedli nad hlavy, jako by byl pápěří”.

Provazníkův syn zvedl ruce nad hlavu, jak asi vysoko Frise Hortuse zvedli. Zoltar Zemikosa přikývl, že to je pravda.

“Pak na ně naskákali ty druhý a prostě se servali. Normálně se vo něj servali. Nemusím vám asi popisovat, že nebylo možný, aby zůstal pohromadě”.

vejkopům”, zopakoval Moskyt, “Svoje jsme si řekli, povolení je vymezený jasně jako facka a nic víc vám dvěma vyukukům stejně nikdy nepovolím”.

“Vo čem to mluví?”.

Heft Taras pokrčil rameny a ukázal směrem, kde za zdi taverny tušil Kloginu d'ouru.

“Nedělej, že neslyšíš, Dědku nahluchlej!”

Žádný další vejky už nebudou, jasný?”.

“Ale já tě slyším. Ale vůbec ti nerozumím. Teda tuším, ale o vejky tady přece vůbec nejde”.

“A o co tady teda de?”, nadýchl se Gerllod a posadil se na volnou sesli.

“No vo toho chlapa přece”.

“Na žádným dalšího chlapa povolení rozšiřovat nebudu, ani kdybyste ho chtěli povolit jako živý nářadí, jasný!?”.

“Ten chlap je ale tady a s vejkopama vážně nemá nic společnýho”, namítl Bolbuch.

“To je jedno. Nic nebude. Už jsem řek”.

“Řeks třeba, že jsem křivej”, ozval se dotčeně Heft z kouta.

“To jsem taky řek. A trvám si na tom”.

“Jenomže já nejsem křivej, já jsem spíš lidumilnej...”.

“Tak vo co teda, do háje zelenýho, jde? Řekne mi to už konečně někdo?”.

“Vo chlapa, co chce s tebou mluvit”, odvětil Bolbuch, “A co je nák móc dobře informovanej. Tudu s parťákem jsme si říkali, že bys vo tom chtěl vědít. A my jsme tady, abysme ti kryli záda, kdyby to byl nějaký mstivěj pošuk. Dyť jseš koneckonců náš starosta”.

“Jo, jseš fojtoje, vobecní tata”, přitakal Heft Taras.

“A hostinskěj je vlastně kde?”.

“Naráží ve sklepě sud. Starej mu došel”.

“Starej mu došel...”, pokrčil omluvně rameny Heft, “Prostě došel. Po faše je jednomu žížeh”.

“Jo”.

* * *

Jeremiáš se vrátil ze sklepa, přičpal k těm třem a všechno vyklopil ještě zatepla. Ten chlapík, co přijel z Nurnu, se mu vůbec nepozdával. Byl poměrně dobře oblečený, přijel sám, naobědval se a hodně se vypytaval.

“Ten kůň je nesporně půjčený z Nurnu”, řekl Jeremiáš, “Chlápek přijel po moři, na to vemte jed. A jak se vypytaval, to mi bylo hodně divný. Věděl víc, než je vědět zdrávo. Něco z těch věcí jsem nevěděl ani sám. A to se mi v šenku donese ledacos”.

“Co třeba vědět?”.

“Třeba že Gerllod Moskyt vede Nurnský, a že Nurnský, to je ta parta zabijáků, co se nezalekne na nepřátelský území ani ve válečným stavu”.

“Byla válka, my jsme byli mobilizovaný a byl to rozkaz...”, ohradil se Gerllod, “A rozkaz je

přece...”.

“Jasně, že rozkaz je rozkaz, to mi nevsvětluj, starosto. Ale ten chlap to asi chápe trochu jinak”, ztíhl hlas hostinský, “A odkud vůbec ví, žeš tý mallikornský týlový skupině velel? Vždyť to nevím ani já, a to jsem zdejší”.

“No, já bych v tom až tak velké tajem neviděl”, zavřtl hlavou Moskyt, “Že jsme za války táhli na Mallikorn, to ví kdejaký malý dítě, a že oddílů velí nejvyšší šarže, to musí bejt jasný i cizákoví”.

“Každopádně s tebou chce mluvit a my jsme tady hotovený zasáhnout, kdyby mu šfiblo”, vysvětlil Bolbuch, “Svět je dneska divný místo k žití a komihaji se po něm všelijaký existence”.

“Dobře”, souhlasil Gerllod, “A kde vlastně ten chlápek je?”.

“Na cimře”, odvětil Jeremiáš, “Řekl, ať tě seženu a že si zatím chvíli po dobrým obědě dáchno”.

“Po dobrým obědě, jo?”.

“Tak to řek”, odvětil hostinský s nevinným výrazem, “Nechápu, co se vám nezdá”.

“Zdá se, že ten chlap je skutečně dobře informovanej. Tak si na něj teda počkáme”.

“Jeremiáši, hodíš sem další piva?”, zaprosil Heft Taras, “Už na mě zase dno hodilo žiznivým vokem”.

“Jo”.

Fris Hortus vysvětluje

“Jmenuji se Fris Hortus, pánové”, představil se nevyrazný muž ve středním věku, dobře oblečený, na první pohled obchodník, jemuž se daří, “Fris Hortus, obchodník”.

Nebylo důležité, že jeho skutečné jméno bylo Sigull Heret. Pan Hortus jej pověřil, aby jednal jeho jménem a z jeho pověření, a nemusel Heretovi dvakrát vysvětlovat, jak přesně a konkrétně to myslí. Sigull Heret stáhl z ruky jelenicovou rukavici a napřáhl pravici směrem ke Gerllodovi, který seděl utopen mezi dvěma ramenaťými trpaslíky.

“Těší mě, pane Moskyte...”, řekl.

“Jak víte, že Moskyt jsem zrovna já a ne třeba von?”, kontroval Gerllod, když přijal nabízený pozdrav.

“K tomu není zapotřebí zvláštního nadání. Kapitána gwendarronské armády bych si představoval spíš takhle, než třeba takhle nebo...”.

“Co tím myslíš, synku?”, houkl bělovoušý Bolbuch.

“Mám t'a jebnót báchamrem!”, přidal se Heft pěkně po havírsku, “No řekni - mám a nebo nemám!”.

“Ne tak zhurta, pánové”, usadil Gerllod ty dva horkokrevné trpaslíky a obrátil se na Hereta, “A vy, pane Hortusi, povídejte, co co vás tak mnou přivádí”.

už do něj zezadu strkal vůdce Bolbuch.

“Nehraj tady divadlo... Dělejte, padáme... Tohle tady není samo sebou...”

“Jestli jsme náhodou nerozhejbalí ledy tím, že jsme oslovili toho Hermána”, ozval se Menhorian Blathel, “Jestli jsme náhodou neměli dělat to, co bylo domluvený”.

“To je teďka už úplně jedno”.

Když Nurnští doběhli před honosné sídlo Frise Hortuse, sotva popadali dech. Zatímco se vydýchávali, obzírali olbřimích průčelí bezesporu rozlehlého dvorce. Vůdce ukázal na selská vrata.

“Ty a ty”, ukázal vůdce na dva kolohnáty, “Zabušte poradně na vrata, ať vědějí, že nejsme žádný oukrop”.

“Hm...”, houkl Ran.

“Nug”, kývl hlavou Nug.

Krollo trollí pěsti dopadly na dřevěná vrata a rozezvučely je písní olbřimích datlů. Do zvuku úderů bělovousý trpaslík udělal poslední příkazy.

“Kdyby se něco náhodou miglo, tak se sejdem v naší hospodě”.

“Jo”.

“A kdyby se to miglo eště víc, sejdem se u toho trojstromí, co sme míjeli nalevo kus před Ollarem”.

“Jak tam byl ten kopeček?”, zeptal se Frynn Konopka.

“Jak tam byl ten kopeček...”

“Je to každému jasný?”, zeptal se Myšilov, “Horáci?”.

“Nevím, proč by mi to nemělo bejt jasný”, ohradil se dotčený hobit Lipový.

“Jenom ještě připomenu jednu věc”, podotkl Menhorian Blathel a počastoval Horáce upřeným pohledem, “Co jsme cestou do města míjeli nalevo, to budeme cestou z města míjet napravo. Jasný?”.

“Nejsem blbej”.

Nurnští byli vpuštěni dovnitř rozlehlého dvora, kde se pohybovalo několik čeledínů i mužů a žen v jakýchsi hábitech.

“Pote za mnou”, řekl muž, který smrděl i vypadal, jako by právě vylezl z kozího chlívku, když pochopil, co že to asi ti cizinci panu Hortusovi nesou.

Lidé v sutanách na Nurnských viseli očima a vysílali k nim blahosklonné pohledy.

“Pokoj s tebou, bratře!”, usmála se na Yaspera žena s pomalovanou tváří.

Yasper sebou nervózně cukl a přilepil se těsněji na záda parda před ním.

“Chceš ránu?”, ohradil se Ran.

Yasper nevěděl, jestli pohružka patřila ženě s mírem v duši nebo jemu, tak se raději zase odlepil. Na Nurnských bylo znát vrcholné napětí.

V nějakém sále čeledín ukázal na

štokrlata.

“Ukažte mně tu věc... ten Thórusův mlátek...”.

Bolbuch poměrně neochotně vybalil palcát, ale z rukou jej nepustil.

“Jo”, řekl nevzrušeně čeledín, “Počkejte tu”.

A líně odešel.

“Něco je divně”, pravil po chvilce ticha Menhorian.

Bud' dobrý...

V ponuré komnatě Nurnští čekali asi půl hodiny, ale zdálo se to být jako věčnost. Potom ale vrzly dveře a vešel Sigull Heret. Doprovázelo jej asi pět mužů v sutanách. On sám byl oděný civilně a silně čpěl spáleninou. Tvářil se nasupeně. Ani nepozdravil a šel ihned k věci.

“Kde to máte?”.

Bolbuch znovu vybalil palcát a ukázal jej. Sigull Heret pokýval hlavou a rozhlédl se po svém doprovodu. Kývali souhlasně hlavami.

“Při Tuah-Raovi...”, nechal se unést jeden z mužů.

“Pan Hortus vám osobně poděkuje. Budete odměněni...”.

“Darem přízně...”, pravil mladík s chrpově modrými očima a vykreslil dlani do vzduchu znamení míru.

“My bysme ale spíš rači peníze”, namítl Zoltar Zemíkosa, “Podle dohody”.

“Bud' dobrý...”, usmál se mladík vlídně.

“Podle dohody... samozřejmě”, odstrčil mladíka pan Heret, “A teď mi palcát vydejte”.

“Ne tak zhurta”, zavrčel Bolbuch a zakryl zase palcát plátnem, “Pěkně z ručky do ručky. A jestli ne, můžem se sbalit a jít to střelit jinam. Zájemci by byli”.

Sigull Heret se zamračil a odsekl: “Tak tady tedy počkejte”.

A odešel. Lidé v hábitech se s Nurnskými snažili konverzovat, ale marně. Nurnští si od nich drželi patičný odstup a kroll s púltrollem se tyčili po boku Dědka jako hory a vrhali natolik nevaživé pohledy, že si Hortusovi lidé, nebo co to bylo, ani netroufli jakkoli přiblížit.

A potom přišli ti další. Lidé přízně. V jejich řadách se tupě komihal Klaržoul Sada, ale to Nurnští nemohli vědět. Klaržoula Sadu neznali, dokonce zřejmě nikdy neslyšeli jeho jméno. A on nikdy neslyšel o nich. Jeho tělo přijímalo příkazy, které tou kůží potaženou skořepinou duněly jako vnitřkem bubnu, ale to tělo nemělo s duší Klaržoula Sady pranic společného. Duše Klaržoula Sady bloudila mlhami zmeromocněného nitra úplně osamoceně a cele se stědila na okamžik, kdy a zda

“Poplujeme nejspíš lodí...”.

“Lodí popluju já”, zavrtěl hlavou Heret, “Vy pojedete koňmo. Koně budete určitě potřebovat. A oblast je to rozsáhlá”.

“Já pojedu vozmo”, zakabonil se Heft Taras, “Musím jet vozmo, aby Fialka neměla podezření. Pojedu vozmo, jako za obchodem. Jo, pojedu do Ollaru za obchodem”.

“Mám pocit, že Ómorková už na tebe dávno dlabě. A ta malá už ani neví, jak vypadáš”.

“Stejně pojedu vozmo. Jako pravej obchodník. Jsem už dobrej”.

“Než se začneme dohadovat o penězích”, pravil Moskyt, “Potřebujeme znát nějaký místní kontakt. Někoho, s kým se můžem spojit, když bude třeba. A komu předat ten palcát, pokud bysme ho náhodou našli”.

“V takovém případě se v hlavním městě ptejte po Sigullu Heretovi. Ten je do věci zasvěcen. Pokud se věc bude zdárně vyvíjet, bude připraven splnit vaše potřeby”.

“Nemůžem se obrátit přímo na vás?”.

“Ne. V zájmu té věci to nepřipadá v úvahu”, odvětil Heret, “Sigull Heret je slušný a důvěryhodný člověk. Má moji plnou moc v této věci jednat, jak uzná za vhodné”.

“Dobrá tedy. A teď k těm financím...”.

Srocenina

Srocování družiny choval Jeremiáš v uctivé přízni, stejně jako družinové dražby, křtiny, svatby a pohřby. To býval lokál vždycky narvaný k prasknutí, hodně se hlaholilo a pilo. A to znamenalo tučnou útratu hostů, a tedy tučný výdělek. Sroceniny míval Čipera snad ze všeho nejraději, to se totiž obvykle pilo na činy veliké a na dálky nezměrné, a předtím se zdoluhavě řečnilo a řešilo ještě plno technikálií, kupříkladu volba vůdce. A toho dne se na srotiště dostavil věru početný zástup různorodých existencí. O těch ttech, co domluvili obchod, už věděl, ti vlastně od okamžiku, co se ollarský cizinec odhlásil z pokoje, zaplatil útratu a odcválal koňmo k Nurnu, zdi lokálu neopustili a domlouvali podrobnosti. Pamilla na starostovu žádost líně obešla vesnici a už se sem začali trosit. Jako vosy na med. Znal je skoro všechny, některé už dlouhá léta. Znal jejich zvyky, přednosti i nefesti. Třeba Klabzej Myšilov, druid z pastoušky. Starý mládenec, co se před třemi lety nečekaně oženil. Býval tady kdysi starostou, vládl dubovým razítkem. Tak ten měl rád jalovcovou a různé likéry z jehličí. Nebo Goran, ten šaman. Ten by vypil i kvašené mléko a možná i ocet, kdyby na to přišlo. Občas bydlel v hospodě, ale to spíš přes zimu. Když bylo teplo, přespával v lese. Tihle dva podivíni vypadali jako by si z oka vypadli. Jeden se sice zdobil žaludy a druhý spíš perím, ale návyky a chuť, ty měli stejné. Goran většinou do

hospody nechodil sám, vodil si dvojníka, vlastnoručně zhmotnělého mlčenlivého homunkula, jež obvykle opěl u vchodové zárubně a pověsil si na něj plášť. Věšák se totiž v zařízení šenku nenacházel. Dostavil se také Zoltar Zemíkosa, barvířův syn, a bylo ho všude plno. Jeho nadšený hlahol byl mezi ostatními výkřiky zřetelně rozpoznatelný a nezaměnitelný. Byl to bodrý člověk a družinový alchymista. I Horác Lipový, veselý hobit, byl alchymista. Ale pouze výučním listem. Říkalo se, že ten list koupil na černém trhu kdosi v Šedově. Horác spíše nežli produkty svého mistrovství byl známý nebezpečnou střelbou, mnohdy však střelbou do vlastních řad. Před Horácem Lipovým se mnozí měli na pozoru a neradí cítili jeho udýchanou přítomnost v zádech.

“Zdravíčko, pánové!”, pozdravil vychovaně Horác, “Prej se někam jede”.

“Vezmi židli, chlape...”, odpověděl Gerllod.

Netrvalo dlouho a ve dveřích stál Frynn Konopka, hobit a další z trojice družinových alchymistů. Byl to slušný a kultivovaný pán, pocházející z poctivé provaznické rodiny. Chvilku mžoural po přítmi lokálu, než si jeho oči zvykly.

“Můžu si pověsit kabát na ten nový věšák v koutě?”.

“Ale jo”, řekl Goran a vycenil zuby.

Jako jeden z posledních se dostavil elf Menhorian Blathel, stavitel a velký magický učelec. Byl pečlivě a slušně ustrojený, zjevem připomínal spíš měšťana než vesnického drnohryza. Slušně přidržel dveře, aby mohli vpadnout poslední dva. Yasper, mistr pouličního řemesla, jemuž se pro jeho šikovné ruce neřeklo jinak než Zámečník, tlačil před sebou zavalitého muže ověšeného železem a rákosím. Kolohnát připomínal divokého krolla, ale byl krollí rase jen blízce příbuzný. Jednalo se o álfheimského říčního trola, jehož si Nurnští jako etnologický relikv přivezli v pětadesátém z Ostrova svobody a od těch dob to s nimi táhl. Nug Bagul se však s civilizací dosud neslíz a budil dojem odloženého děcka. Vlastně to ani čistý troll nebyl, v jeho žilách z dobré poloviny kolovala krev o řád civilizovanějších a menších krollů. Svaly ale měl pořádné a pro ránu nešel daleko.

“Nug”, řekl Nug Bagul, když poznal známé obličej, a jeho tvář se rozjasnila úsměvem.

“Našel jsem ho u Janternu”, řekl omluvně Yasper, “Bezradně se tam točil dokola. Nemohl najít hospodu”.

“Nug”, potvrdil jeho slova Nug, “Bagul”.

“Tak to jsme asi už všichni, co?”.

“Jo”, potvrdil Frynn Konopka, “Celá kumpanie pohromadě”.

“Bagul”.

“Tak už někdo řekněte, o co kráčí”, navrhl nedočkavě Menhorian Blathel, “Pamilla říkala, že tu

vystrojili tam v pláních pohřb v duchu, o němž byli přesvědčeni, že by mohl být duchem pohřebních rituálů barbarských kmenů z planin daleko na východě. Hodně se v té věci angažoval Klabzej Myšilov, který měl k přírodním zvykům víceméně nejbližší. Nurnská družina mlčky táhla na Sig, druzi mlčeli a vedli koně. Nebylo kam spěchat a kořist byla neutříděná. Dohodli se, že ve městě udělají pořádně přebalení a nakoupí pro ty účely vhodná zavazadla.

Horác Lipový se táhl za družinou a bolestně vnímal, že mu pardí vyčítají Goranovu zbytečnou smrt.

“Někdy je to dokonce slyšet”, prolomil znenáhla ticho Menhorian, “Udělá to takový zřetelně slyšitelný dutý puť”.

“Vopravdu?”, otočil nevěřicně hlavu Frynn Konopka.

“Jo. Už jsem to v životě párkrát slyšel... Řekl bych, že animálio odchází ze světa implozí”.

“Já bych spíš řek, že tendle vodošel ze světa blbcem”, odplivl si vztekle Gerllod Moskyt.

“Nug”, přikývl zamračeně polotroll.

“Nechtěl jsem ho zabít, vážně...”, ohradil se Horác, “Příplet se, kam neměl. Prostě se tam motal...”.

“Jak, motal? Bojoval o vlastní holej život... a o tvůj ostatně taky”.

“Věděl, že chce pražit blesky, musel to jasně vědět”, trval na svém Horác, “A taky musil vidět, že v tom zmatku pořádně nic nevidím...”.

“U všech pitomeců pomatenejch, Horáci, poslouchej se chvíli, co to tady vykládáš!”, zaštkal Heft Taras, “Dyťs mu stál v zádech a vzals ho rovnou na komoru!”.

“Ale já jsem se prostě snažil... a... taky je možný, že ten můj prsten... že ten nověj prsten...”.

“Co tvůj prsten!?”.

“Že ten eště nezapraženej prsten má... kaz?”.

“Víš ty co?”, zachrčel vůdce Bolbuch, “Mlč a buď rád, že jseš rád. Ale hlavně už, prosim tě, mlč”.

V Sigu se Nurnští ubytovali v místě, které už znali. V hostinci U tří ovcí. Vůdce přikázal rozřídít a sepsat kořist a potom poslal šikovného Yaspera, aby nakoupil na tržišti pytle nebo torby vhodných rozměrů. K ruce mu dal silného Nuga, aby mu dělal nosiče. Jenomže Yasper se z trhu vrátil sám s plnou nůši a pot se z něj jen řinul.

“Kdes nechal Nuga?”, zeptal se vůdce Bolbuch, “A proč se s tím vláčíš sám?”.

“Nug, pánové, potkal ve městě nějakýho kolohnáta a nějak si ti dva padli do noty”, žaloval Yasper, “A na mě se úplně vykašlal, takže jsem ty nákupy musil vodřít sám”.

“Tohle tomu Álfheimcovi nedaruju”, pravil Dědek, “Ale než si pro něj dojdou, napytlujeme

kořist”.

“Napytlujeme kořist”, přikývl horlivě Zemikosa”.

“Nug!”, lekl se Nug Bagul a schlípl uši.

Ve dveřích nálevny stál bělovousý trpaslík a rozezeně se mračil. Za trpaslíkem se vynořila hlava Gerlloda Moskyta a také Zoltara Zemikosa. Ale bylo jich tam jistě víc.

“Támdle je, lemra líná”, ukázal Yasper, když se prodrál mezi Zemikosou a vůdcem, “Fláká se a chlastá...”.

Nug se zatvářil nešťastně a odstrčil poloprázdný pohár. Kroll, který dřepěl naproti němu, se otočil, zdvihl obočí a sešel pěsti.

“Pod dom”, řekl Bolbuch.

Nug nešťastně vstal. Krollí kolohnát také. Ale bojovně. Nurnští si ihned všimli, že ten chlápek má pořádné svaly a plandaly na něm zbytky nějaké zbroje.

“A kurva...”, couvl Yasper a zařadil se za Bolbucha.

“Pod dom, sem řek...”.

Nug vykročil, ale kroll jej zarazil. Provrtal Bolbucha pohledem. Nikomu z Nurnských se nechtělo si s ním moc začínat. Vypadal tupě a věru nebezpečně. Jenomže Bolbuch zase nerad ustupoval z dobytých pozic.

“A ty seš kdo!?”.

“Bagul”, žďuchl do krolla Nug a váhavě se usmál.

“Já?”.

“Kdo jinej...”.

“Ran”.

“A jak dál?”.

“Ran”, odvětil váhavě kroll, “Ran”.

“Tak dobrá”, pravil vůdce družiny a obrátil se na Nuga, “Podte dom voba. Ale kalupem...”.

“Bolbuchu, kamaráde”, zašeptal Zoltar na cimře Bolbuchovi do ucha a přidržel ho za rukáv, “Vojvodo náš...”.

“Co potřebuješ?”.

“Ten nověj, ten kolohnát...”, podráb se alchymista za krkem, “Ten není družiník, že ne?”.

“Ne”.

“Takže živej štít jenom... bez nároků...”.

“Jo. Proč?”.

“Nerad bych totiž mělnil kořist, víš? To by totiž uměl každěj se takhle přifařit a potom vznášet nároky”.

“Neměj strachy, nic se mělnit ani vznášet nebude”, potvrdil alchymistovi trpaslík, “A mám pocit, že se nám živej štít ještě může šiknout...”.

“Tak to mi spadnul kámen ze srdce...”, usmál se Zemikosa, “Věci je dycky dobrý si tak nějak po chlapsku vyřikat, že jo?”.

“Nebo přímo doprostředka čela”.

“A nebo rovnou do tepla...”.

“Mám ten pocit, že hledáme hrob, ne nepřítele”, namítl Klabzej Myšilov, který stál ze zjevných důvodů po větru.

“My hledáme hrob?”, zdvihl Horác v údivu obočí, “A čipak, u všech ďasů?”.

“Thorusův hrob, přeci. Hrobku knížete Thoruse...”.

“Pan knížepán ztratil hrob?”.

“Von se ztratil i s hrobem, víš?”, uchechl se od ohně Zoltar Zemikosa, “A teď tam čeká, až ho někdo vobjeví”.

“Neblbněte mu pořád hlavu, chlapi”, šťouchl do přítele loktem Gerllod Moskyt, “Dyť už takhle je zmatenej jak srnka v aréně. A vy mu to šmodrcháte ještě víc. Menho, ty seš takovej citlivej a študovanej. Nechčeš mu to vysvětlit? Prostě jako malýmu dítěti...”.

Menhorian změřil hobita útrpným pohledem od hlavy k patě a potom zase obráceně.

“Ale jo...”.

Menhorian mluvil a Horác Lipový si hladil karminový prsten a přikyvoval. Zdálo se, že rozumí.

“Bagul”, pochválil Nug Bagul vůni, linoucí se z Konopkova kotlíku.

“Taky bych řek”, přitakal Frynn, “Hotovo. Jídlo, chlapi!”.

“Bagul!”.

Chlapi se postavili do fronty, pan Konopka do hladově vytrčených jídelních nádob obracel přiděly kološváru a ti, na které se už dostalo, se nadšeně hrnuli ke stolu.

“Nug!”, poděkoval Nug, odnášel kouřící helmici jako svatou relikvii a šťastně se usmíval, “Nug, nug!”.

Říční půltroll nebyl z rodné domoviny zvyklý stolovat, ale od těch dob, co se táhl s Nurnskými, se od svých pardů rychle učil. Sedl si vedle Yaspera, labužnický řihl a zabořil ruku do voňavého kološváru.

“Ty nemáš žlicu, chropťe?”, houkl naň Heft Taras.

“Bagul?”.

“Žlicu, povídám. Bez žlice nemáš u stolu co pohledávat...”.

Půltroll vkydl hrst haše zpátky do helmice a pokrčil rameny.

“Bagul...”.

“Nepřeju si, aby někdo byl vyčleňovanej z kumpanie”, rozhlédl se kolem sebe Bolbuch, “To si prostě nepřeju”.

“Ale von se chová jak čuně”.

“Taky bych si rád pochutnal”, postěžoval si Yasper, “A ono to takhle moc nejde...”.

Nug pochopil, že se mluví o něm a bezradně se zašťoural v uchu.

“Nemáte teda někdo lžici navíc?”.

“Já, já mám”, řekl Gerllod, “Armádní...”.

Vůdce Bolbuch spokojeně kývl hlavou a otočil se na svého souseda po levici.

“Menhoriane... ty seš takovej citlivej...”.

Pan Blathel zdvihl mlčky oči od misky a opřel nakousanou obilnou placku o její hranu.

“Nemohl bys Nugovi nějak vysvětlit...”.

“Prostě jako malýmu dítěti...”, přidál se Frynn Konopka.

“Mohl”.

Po jídle, když druzi rozvaleni v trávě trávili, Menhorian Blathel přišel s tím, že vyznačil na mapě Ollaru oblast, kde by se hrobka knížete Thoruse podle dosud známých informací měla s největší pravděpodobností nalézat. Bolbuch ho přátelsky poplácal po rameni a vyslovil mu vůdcovskou pochvalu.

“No já nevím, jestli je to dobrá zpráva”, pokýval hlavou kouzelník.

“A proč jako?”.

“Jedná se totiž o pás nějakých třicet mil širokej a padesát mil dlouhej”.

“To je teda monštrózně velkej flák země”, řekl Heft Taras, “To teda jo že jo...”.

“A to dělá, chlapi, aby bylo jasno, patnáct set čtvercových mil...”.

Heft vytřeštil oči a v družnictvu to zašumělo.

“Nějak bylo a nějak bude”, pravil Bolbuch, “Nic se, chlapi, nejj tak horký, jak se to uvaří. A to si pamatujte”.

“To jo, ale já myslil, že do podzimka budu zpátky dom...”, namítl Yasper, “A teď to vypadá, že tam budem roky... A s kořistným to potom vlastně bude jak?”.

“Placený jsme zálohově a potom za každěj den služby”.

Tímto argumentem se nepokojné hlasy víceméně utišily.

“Aby na to naše ollarský štrádování měl stréc Hortus dostatečný peněžitý zdroj...”, namítl Heft.

“Říkám vám, že nějak bylo a nějak bude”, houkl Bolbuch, “A třeba se poštěstí a potkáme nějakýho pamětníka, co si bude pamatovat víc. Někoho věkovitýho, jako jsem třeba já”.

“A pak toho starouše zmáčknem a vytlučem z něj i to, co neví”, řekl Zemikosa, “Žádný s něma štráchy, s pamětníkama...”.

Bolbuch se zamračil a nespokojeně zabručel.

“A potom do toho pamětníka vypálím monogram”, zašermoval bojovně pravíci Horác Lipový, “Takhlejc. H... L...”.

Hobitův prsten se ve slunci nádherně blýskal. Bylo očividné, jak je na něj Horác pyšný.

* * *

Menhorian s Frynnem se vrátili ze studií o pár zlatek chudší a s nutkavým pocitem, že hrobka knížete Thoruse s největší pravděpodobností nebyla postavena na území vytýčeném současnými hranicemi Ollaru, ale o něco východněji. Vyšli především ze starých map okolních krajů a z jistého logického úsudku, který byl více pocitový než daný nějakými konkrétními fakty. A potom v noci se Gerllodu Moskytovi zase vrátil vlčí sen a tentokrát válečnickovo probuzení řídil přímo kouzelník Blathel a nahlédl mu do myslí. A poté, co své vidění zkontualtoval s mapou, byl si takřka jistý, že hrobka knížete Thoruse leží někde na severovýchod od Verbenu, až tam v pláních nad hvozdem, jemuž se říká Divoký. Menhorian Blathel ještě v noci zakreslil do mapy dva příčné štráfy tvořící dva páry fláků, jež bude třeba podrobit průzkumu. A navrhl vůdci, že by bylo dobré z hlavního města co nejrychleji zmizet, protože ty Moskytovy sny nesporně souvisejí s něčím tady. Vyjevil také domněnku, že to bude spíš podstaty temné než naopak. A nebyl daleko od pravdy.

“Dobrá. Učiníme poslední pokus k objevení hrobky”, rozhodl Dědek, “A když to nevyjde, tak hajďte domů. Souhlasíte?”

“Jo”.

Hrobka

“Já to věděl”, zajásal Menhorian Blathel, když Goran potvrdil, že krahujec z výšky zpozoroval ve vysoké trávě nějaké pravidelné tvary.

“Mohly by to být kamenné rovny”, opsal vidění z ptačí perspektivy barbarský šaman, “Jsou situované do kruhu a uprostřed je něco většího. Ale nejspíš to hlavně vede pod zem”.

Nurnští byli horliví vzrušením.

“Takže co, Bolbuchu?”, žďuchl do vůdce Zoltar Zemikosa, “Takže šturm?”

“Takže šturm”, odvětil Bolbuch, “Ale chlapi... vopatrně... Dejte si pozor na vlky”.

“Přesně tak”, přidal se Zemikosa a poočku mrkl na Moskyta, “Vlci jsou totiž svině hryzavý”.

Gerllod Moskyt se zatvářil kysele, ale neřekl nic.

“Jestli přijdou vlčí, zpražim je bleskem”, zahalekal neústupně Horác Lipový a magický prsten ve slunci zlověstně blýskl, “To budou teda vejrat...”.

* * *

Nurnští pomalu postupovali travou směrem ke středu kruhu. Krahujec v táhlých kruzích plul nad jejich hlavami. Blížili se k přízemní stavbě z hrubě tesaných kvádrů. Stavba byla velice stará, bohatě porostlá mechem, lišejníkem a bujnou čepicí z susťící ostřice. Čím víc se blížili, tím si byli jistější, že zde před nimi skutečně stojí dávná hrobka knížete Thoruse. Na kamenných kvádrech už rozeznávali

dešti vymleté zdobení - znak Ollaru. Dávni kameníci často používali motiv palcátu a stylizovaných zvířat. Nad kamenným blokem obroběným do tvaru dveří ve zdobném masivním rámu byla vytesána tvář muže. Dost dobře mohlo jít o tvář Thorusovu, ale to nešlo potvrdit ani vyvrátit. Přesto si Nurnští byli jistí, že stojí na konci cesty. Yasper Zámečnick výmluvným gestem vyzval druhy, ať ho nechají kamennou stěnu ohledat a vzápětí potvrdil, že dveře před nimi jsou nejenže stylizované, ale o opravdové dveře se také skutečně jedná. A vyjevil domněnku, že pokud ty dveře nejsou kolemjdoucím skryty, jistě budou nějakým způsobem zajištěné. A možná i zapastované. Yasper vytáhl dlouhý a velmi úzký nůž a začal se rýpat ve spárách. A jak tak dloubal, potvrdil, že pasti tam jsou určitě a pokud jsou ještě po těch věcích funkční, že je musí zneškodnit. Nurnští tedy poposedali kolem a čekali, až Yasper nabyde přesvědčení, že vzduch je čistý a průchod volný.

* * *

Gerllod ležel na zádech, hlavu položenou na báglu, a žvýkal stéblo suchopyru. Sledoval mlčky Yaspera, jak se šťourá ve spáre a ztěžka oddechuje.

“Aby sis neukousnul jazyk”, uchechtl se Zemikosa.

“Neruš, jo?”, odvětil Zámečnick.

“Má pravdu. Neruš ho, Zoltare”, zastal se Yaspera Frynn Konopka, “Dyť už se brzo dočkáš...”.

“Cejtím ten palcát ve vzduchu. A zlato... spoustu zlata...”.

“Já spíš cejtím v kostech pořádnej průser...”, ozval se bělovousý trpaslík, “Nic konkrétního, ale to svrbění tam prostě je. Neodbytný vnuknutí prostě...”.

“Průser by byl, kdybysme v tý hrobce nic nenašli”, zamudroval kouzelník Menhorian, “Kdyby byla prostě prázdná”.

“To by byl teda průser pořádnej”, souhlasil Zemikosa a přestal se usmívat.

* * *

“Mělo by to být”, oznámil Yasper a svezl se znaveně na kamenný práh.

“Dyť nic necvaklo... aspoň jsem nic neslyšel...”, namítl Myšilov, “Mělo by to přeci cvaknout, ne?”.

“Ale to víš, že to cvaklo”, usmál se Zámečnick, “A to si piš, že tam byla, svině jedna...”.

“Kdo?”.

“Past' přece. A náky jisticí hejblata. Vyšmidral jsem to, vzduch je čistej... ale chlapi, je potřeba, aby se do těch dveří nějaký dvá siláci poradně vopřeli. Sou tlačný, pochopitelně...”.

“Ticho...”, vskočil mu do věty šaman Goran a prudece se vztyčil.

Nurnští zmlkli a upřeli zrak na barbara z dalekých plání. Ten se točil a rozhlížel. Kolem hrobky ale nebylo živé duše.

“Co se děje?”, zavřel vůdce.

se Karzadenu obloukem vyhnuli. Menhorian prostě myslí na všechno. Jako vždycky”.

“Hm”, zamyslel se Horác Lipový, “Ale víš ty, Yaspere, co mi pořád nejde na rozum?”.

“Ne, to nevim”.

“Co jsou ty karzadenský trpaslíci největší na světě...”.

“To říkal právě ten Longodon, a von asi fakt věděl. Totiž že karzadenský trpaslíci jsou největší...”, odpověděl Zámečnick, ale potom strnul, “Bacha, de”.

“Kdo?”.

“Dědek!”.

“Tak bude to dřevo aspoň do tmy, nebo nebude!”, zahromoval Bolbuch, jehož bílá kštica vlála ve větru, prohánějícím se Drijskou plání a čechrajícím ohebná stébla divokých trav, “Tak řekněte... bude a nebo nebude!?”.

“Bude, Bolbuchu, bude”, odvětil Yasper, “Všechno bude”.

“Tak to mi teda spadnul kámen ze srdce!”.

* * *

Za několik dní, když Nurnští šťastně překročili hranice Cardaru, začala být cesta příjemnější. Nejenže jeli po poctivé obchodní spojnicí, ale projížděli městy a ubytovávali se v čistě povlečených postelích hostinců, jichž po cestě míjeli dostatek na to, aby vždy navečer mohli pohostinství některého z nich využít. Také se střídali na voze, to když někoho bolela zadnice ze sedla, až to začínalo být nepříjemné. A hlavně se poctivě a dobře stravovali, na to kladl vůdce Bolbuch obzvláštní důraz, protože prostě věděl. Ačkoli sám žvýkal spíše obilnou kaši, neboť jeho chrup už připomínal padlé čagotajské vojsko po nájezdu mukurského ježgaru, nebo naopak, prostě věděl, co je pro jeho muže důležité, a dopřával jim to v míře hojně a poctivě. A tak Nurnští postupně projeli městy Rokan a Staled, a potom časem odbočili na Kyrnu a čím dál nezadržitelněji se blížili k Ollaru. Dalším větším městem po cestě měl být Sig a ten už spadl pod knížecí vládu Fitzhalků. Hranice Nurnští překročili náhle, tak náhle, že nebyť starého hraničního kamene s vybledlou barvou, ani by si toho nebyli všimli.

“Ollar...”, pravil Menhorian Blathel a ukázal na patník.

“Nug?”.

“Jsme tady...”, vysvětlil barbar Goran.

“Bagul, bagul”.

“Takže jak teď?”, zeptal se Klabzej Myšilov, “Jak tu hrobku teda budeme vlastně hledat?”.

Menhorian Blathel se rozhlédl po travnatých pláních kolem a pokrčil rameny.

“Asi si to namíříme nejprve do Sigu a pokusíme se poptat”, navrhl Bolbuch.

“Máš na mysli zřejmě poptat se pamětníků...”, řekl Gerllod Moskyt.

“Na to vem jed, že má Dědek na mysli právě tohle”, přitakal Zoltar Zemikosa a zamnul si ruce.

Sig

Sig byl o trochu menší než gorganský Turst, ale o poznání větší díra. Jarmareční trhy tu neměli žádné, jen bidné tržiště, kde se prodávala hlavně raná zelenina a to, co zbylo z podzimní úrody, jako tuřín, ertelep a svařetělá, leč sladká jablka. V hojně míře zastoupeni byli zde trhovci s železnými obrobky, od hřebíků a hřebů rozličných velikostí přes otky k pluhům, sekery a motyky, po předměty užitého umění, jako svícínky a svícny, ozdobné hlavice k plotovým kůlům či dřevadla všelikých velikostí. A na tržišti bylo lze narazit i na železné ingoty trpaslíků, mlčenlivě strážce zahrad. Železné výrobky původem z Kazzdu přiváželi obchodníci přes Cardar. Typickým produktem z Ollaru však bezesporu byla keramika. Hrnčířské stánky nabízely nepřehledné množství hrnků, džbánů, misek, nádob ať již s ušima nebo bez, ať už glazovaných či bez úpravy a každý, kdo tržiště v Sigu navštívil, jistě si musel koupit a odvézt alespoň jeden hrnec, talíř nebo jenom hliněný zvoneček pro štěstí. A když si člověk do celého obrazu domyslel bečení jehňat a ovcí se svazanými nohama, aby si kupec mohl zboží v bezpečí zblízka prohlédnout, byl obraz téměř celý a nezaměnitelný.

“Pěkná díra, jen co je pravda”, zhodnotil Gerllod Moskyt, když Nurnští projížděli městem.

“Viděli jste ty trpajzlíky?”, zeptal se Menhorian Blathel s očima navrch hlavy.

“Myslíš ty železný?”.

“Jo, právě ty”.

“Viděli”.

“A co vy na to?”.

“Radši nic”, řekl Yasper a ohlédl se po vůdci.

Ten ale jel na poníkovi v čele, ačkoli ostatní koně raději vedli, trpělivěrazil cestu lidmi a ukazoval k vývěsnímu štítu.

“U třech oucí”, zvolal Heft Taras z kozlíku, protože měl ze svého místa lepší výhled, “U třech oucí, to nezni zle. Nálevna jak se patří”.

“Ouče”, usmál se Nug Bagul, “Třich ouce... Knajpa...”.

“Všimli jste si, že Álfheimskej zase mluví?”, upozornil Horác Lipový.

“A proč by nemluvil? Vždycky přece mluvil”, řekl Frynn Konopka, “Vždyť není blběj, že jo?”.

“Hm”, odvětil Bagul.

“Vono mu jenom dlouho trvá se vždycky po zimě rozmluvit”, podotkl věcně Menhorian.

“Ale vždyť už je léto...”.

“No vždyť říkám, že mu to vždycky

světlo jemně zelenkavou. Jinak byl pochopitelně hnědý s bílou kresbou kolem očí. A hlasitě hýkal, především když se někde poblíž objevil Goranův krahujec. Stopu neřáda na druhý den sledovali Nurnští k obchodní cestě, tam se jim ztratila. Moc by za to ale nedali, že mířil do sídelního města, stejně jako oni. A teď byli konečně ve městě a doptali se na dům Sigulla Hereta, prostředníka, na nějž je ještě v Liscannoru odkázal Fris Hortus. Sigull Heret si bezesporu nežil vůbec špatně, jeho dům vypadal výstavně a nebylo pochyb, že za vysokými zdmi ukrývá prostorný vnitřní dvůr. Vůdce Bolbuch kývl hlavou, Frynn Konopka seskočil z ponika a dokolébá se k masivním vratům. Mosazné klepadlo rozezvučelo veřejí dutými ozvuky.

Komorník zavedl Nurnské do přijímací komnaty, která byla zařízena velmi pohodlně a výstavně. Potom se postavil k jednomu z mnoha dveří a strnul, jako by tam nebyl. Připomínal sochu z lipového dřeva zahalenou do látek. Marionetu lidské velikosti snad již stíženou počínající křivicí. Komorník byl starý hubený muž a bezesporu věrný. Několik služebných zatím přineslo poháry s bílým vínem a zase se tiše vytratilo. Druzi mlčky postávali a ucučovali z cínových čiší, dokud se neotevřely dveře a komorník se nezlomil v lehké noblesní úkloně.

Zemikosovi se rozzářily oči a rozepjal paže v přátelském gestu. Přišedším mužem nebyl nikdo jiný, než Fris Hortus.

“To je ale náhodíčka!”, zvolal bodrý alchymista a hrukl se vpřed, “Pane Hortusi, vy zde? Právě jsme přijeli navštívit pana Hereta a vás nám sesílá do cesty sama prozřetelnost!”

Gerllod Moskyt si všiml, že komorník lehce vyřeštil oči, ale zachoval nutné dekorum.

“Buďte vítáni do mého domu”.

“Počkejte, vy...”

“Jmenuji se Sigull Heret, pánové. Fris Hortus je obchodník který platí stejně vás, jako mě”.

Bolbuch se zamračil a zatnul dlaň v pěst, až zapraštil klouby.

“Šlo o bezpečnost, což jistě pochopíte, pánové”, řekl Heret klidně, “Dneska nikdy nevíte, s kým máte tu čest”.

“My jsme dycky byli my...”, odušil dotčeně Heft Taras, “A když povídám dycky, tak tím myslím dycky. A pardón, že mluvím, jak mi zobák narost”.

Sigull Heret vyběhl Nurnské, aby se posadili a vyslechl, v jaké záležitosti přicházejí. Povypřávlí, že hledání hrobky, ačkoli mu věnovali spoustu pile a času, se ukázalo jako liché a tedy se rozhodli celou věc zabalit. Jenomže potom došlo k přepadení v Šálku. A to Nurnské věru rozlítlo, protože si nebyli vědomi žádného úkonu, kterým by byť jen jemně přišlápli někomu kuří oko.

“Ten čápek prostě po nás šel, to je jistý, a málem to vodskákal tadydle Nug Bagul”, žaloval rozhořčeně Yasper Zámečník, “Šel nám po krku, to je jistý”.

“Nug”, přitakal Nug, “Po krku, jo!? Po krku...”

Nurnští se chvíli překřikovali, přidávali se se svými dojmy a křivdami, a jak debata, do níž se vkládal i pan Heret, pokračovala a košatěla, převládá celkový názor, že podivný noční útok musel mít za cíl Nurnské zastrašit a zpomalit, poněvadž jiný důvod mít nemohl. A ten šálecký neřad nebyl nějaký prachspostý nýmand, když šel do střetu sám a dokázal se vypařit jako pára nad hrncem. Jenom zřejmě Nurnští byli větším soustem, než možná předpokládal nebo snad tušil. Každopádně věděl, že vůz je pro gwendarroňany nesmírně důležitý, a že si je vyhlédl v tak odlehlel díře, jakou je Šálek, to nebylo samosebou. Dalo se tedy předpokládat, že ten muž věděl, co hledají, a mnil jim snažení minimálně ztížit. Nebo to věděl ten, co ho platil. A kdo by mohl mít zájem na pátrání po Thorusově hrobce, respektive tom, co ukrývá, v tom měl Sigull Heret poměrně jasno. Otul Herman, obchodník a starožitník, bohatý a ambiciózní muž, který byl Hortusovým konkurentem. Navíc se ti dva vůbec neměli v lásce.

“Takže Otul Herman posílá vrahy na nevinny poutníky?”, rozoňhl se Gerllod Moskyt, “Myslím, že je na čase, abysme se tomu ptáčkovi podívali na zoubek”.

“Chytnu ho za flígr a vytřepu z něj duši!”, přidal se Zemikosa a vypadal, že to myslí vážně.

Jenomže Sigull Heret zdvihl varovně prst.

“Měli byste něco vědět, pánové...”

A vysvětlil, že Otul Herman je velice nebezpečný muž a že stojí zřejmě v čele tajného kultu, uctívajícího nějakou temnou bytost ze záhrobí. Alespoň tolik slyšel, ale bohové vědí, nakolik těm řečem lze věřit. Na každý pád že je Otul Herman velice nebezpečný muž, o tom byl Heret přesvědčený, a doporučil Nurnským se tomu pánovi velikým obloukem vyhnout. Nurnští si nechali vyplatit odměnu za prokázání služby a slíbili, že se ještě pátrání po hrobce budou pár dní věnovat, ale že má pan Heret panu Hortusovi vyříditi, ať si od jejich pátrání raději nic neslibuje. A potom se rozloučili a odebrali se na kraj města najít nějaké levné ubytování ne moc na ráně. Šlo o to, aby nepůsobili zbytečný rozruch a aby měl Goranův krahujec dobré podmínky pro nerušené přistání.

“Jenom v jedny věci nemám tak úplně jasno”, svěřil se večer na cimře Horác Lipový.

“V čem nemáš jasno, povídej...”, odvětil Menhorian Blathel.

“Ten pán, jak jsme dneska byli u něj na návštěvě... Bylo to teda Sigull Heret nebo ten Fris Hortus?”

“Jak se to vlastně vezme... ale ne, nebudu

kouzelník. “A z obilovin, aby bylo jasno, převládá pšenka, ječmen, žito. A pak se tu pěstují hrušky...”

“Harumský hrušky?”

“Přesně tak. To už někdo říkal?”

“Jo. To už někdo říkal”.

“Tak víc už teda nevím”.

“Tak pánové, poslouchjte pozorně”, vymínil si ticho Gerllod Moskyt, kapitán GKA.

A řekl, že Ollar, hlavní město Ollarského knížectví, nejenže leží na řece Rake, ale ještě je to velký říční přístav. Rake je totiž dobře splavná. Ollar žije z obchodu se svými sousedy a pořádek v zemi zajišťuje malá dobře vycvičená armáda doplněná částečně z žoldněrských jednotek.

“Žoldáci pochopitelně tak moc vycvičení nebudou, jak se říká. Každý najímaný smluvně - buď úkolově, nebo na dobu určenou”.

“Dobře”, řekl Bolbuch, “Máme ještě něco?”

“Theodor Fitzhalk má syna Huprechta, co má zálibu v lovu vysoký zvěře”, nadhodil Yasper, “A synovce, co se cejtí...”

“Dobře... co dál?”

“Bitva u Brodu”, řekl Goran, “Dva roky po vyhlášení nezávislosti území?”

“A co je nám po tom?”

“Střetli se s wenarenským vojskem... Wenarenci je chtěli uchvátit...”

“Co je nám po tom, se ptám?”

“Nic... jen že Wenarenci...”

“Přesně tak. Nic”, uzavřel vůdce, “Eště někdo něco?”

“Trpajzlíci”, usmál se Nug Bagul, “Mají tu trpajzlíci. Krásný...”

“Myslíš ty železný trpajzličky, co prodávají na trhu?”

“Nug”.

“No tak ty sou vopravdu nádherný...”

Nurnští polehávali na pryčnách a dohadovali se, co dál. A potom se najednou otevřely dveře a na cimru vpadl Zoltar Zemikosa. Byl celý zpocený, sotva lapal po dechu. Opřel se o postelovou stojnu a řekl: “Vomlouvám se...”

Nurnští ztichli jako pěny a čekali, co z alchymisty, dovedného vyjednavče, vypadne.

“Vomlouvám se, ale babka byla dost houževnatá”.

“Jaká babka?”

“Pamětnice”.

“A tys jí...”

“Ne! Ne! Přísahám!”, zaprotestoval

Zoltar, “Tahle byla fakt hódně stará. Taková vetchá pani. Musel jsem jí trochu rozpracovat, prostě trochu rozpovídat, než se jí to v hlavě porovnálo a začala nějak souvislejc mluvit...”

“Uf”, oddechl si vůdce.

“A cos teda, Zoltare, konkrétně zjistil?”

zeptal se Menhorian.

“Tak teda bedlivě poslouchejte”.

Zoltar Zemikosa konkrétně zjistil, že ten kníže Thorus byl dávný hrdobec, který povstal z lidu, lid sjednotil proti zlu, zlo porazil a příkladně ztrстал. Za ten čin dostalo se mu nejen knížecího titulu, ale také věhlasu, a po smrti na počest jeho slávy vystavěna byla mu hrobka, v níž spočinuly jeho ostatky včetně insignií. Stalo se to v dávnověku a o knížeti Thorusovi vlastně hovoří už jen legenda, ačkolivě nesporně opřená o historická fakta. Cardarští vládci pochopitelně příliš nehověli velebění osobnosti, jež byla spjata s ollarským krajem a jejíž jméno opěvovaly silící hlasy volající po široké autonomii či nezávislosti. Leč mezi lidem zůstala vzpomínka na knížete Thoruse dosud živá, ačkoli vybledla s přišedšími věky.

“Ten Thorus měl palcát, pánové”, upozornil Zemikosa.

“To ale my přeci víme...”, namítl Yasper.

“Ale nevíte, jak k němu přišel”.

Legenda o Thorusově triumfu totiž praví, že před dávnými věky přišel do země bohatý cizinec. Cizinec přišel z dalekého jihu a byl nejen bohatý, ale velmi mocný.

“Assuaenec?”, otázal se Gerllod Moskyt.

“Možná... ale hlavně to byl čaroděj...”

Ten muž si říkal Tuah-Ra. A ten mocný Tuah-Ra přivolal si, jak uvádí legenda, ku pomoci bytost ze záhrobí. Démona beze jména, bytost strašlivou a veskrze zlou. Ten démon Tuah-Raovi sloužil a stanul v čele jeho služebníků, jejichž zástupy se zvětšovaly.

“Tuah-Ra totiž nějakým způsobem zvěstoval nový a lepší život...”

Legenda praví, že Tuah-Ra ovládal démona pomocí artefaktu, jež si přivezl z tajuplného jihu. Byl to palcát a to palcát ne ledajaký. Démon se palcátu děsil, kroutil se před ním bázní, a skrze děs z palcátu Tuah-Ra démona ovládal. Ten palcát byl utvořen dílem z oceli a dílem z křišťálu.

“V tom kameni byla nejspíš koncentrovaná opačná energie”, vysvětlil tiše Menhorian Blathel, kouzelník, “Dost dobře mohlo jít o Smarfaliův kámen...”

“Faktem ale zůstává, že ten cizinec soustředil do svých pačmáků moc nad lidima, co tu všude žili”.

Zlá doba tehdy přišla na lid a bylo mnoho těch, kteří se přišli čaroději poklonit. Ze strachu, z patolízalství, z donucení. Ale byli i tací, kteří si uvědomovali přítomnost zla a věděli, že zlu je třeba se postavit a třeba obětovat i vlastní život. Tito lidé shromáždili se kolem jistého Thoruse. Žili v lesích jako divá zvěř, jednou byli tam a jindy zase onde, podnikali výpady proti přísluhovačům zlého Tuah-Raa. Dařilo se jim a postupně pochopili, že čarodějova slabina spočívá v tom, čím vládne. V

Pověstnou vznešenost pohltila únava a sklíčenost. Po boku elfa se robustní kůň prohýbal pod mlčenlivým barbaram a naditým těžkým pytle. Barbar byl oděn v čemsi nezvyklém. Jutový plášť ševlil desítkami zapletených ptáčích pírek.

Bělovousý trpaslík znenáhla věnoval elfovi prosebný pohled a elf se otočil na barbara po levici.

“Tak co, Gorane?”.

“Co co!?”.

“Nezmerčils něco?”.

“Ne”.

Menhorian Blathel zvedl zrak k obloze.

“Ani kdybys šel vejš?”.

“Vysoko jsem dost”.

“Tak prej nic...”, prohodil kouzelník ke starému trpaslíkovi na kozlíku.

Bolbuch byl sice nahluchlý, ale ani mu to Nocturno nemusel říkat. Pochopil všechno z výrazu, jaký měl šaman ve tváři už několik dní. Hodně dní. Vlastně podobný výraz se uhnízdil ve tváři všem. Už dávno si nepovídali, už dávno je přestalo bavit hrát karty. Navíc se zdálo, že je Heft má cinknuté. Projížděli po lučinách Menhorianovy fláky a ohledání každého uzavřeli se stejným výsledkem. Nic. Ještě že měli s sebou ten Tarasův vůz. Sice kumpanii trochu brzdil, ale na druhou stranu se mohli střídát na koních a občas ulevit rozbolavělé zadnici, a taky se stravovali jako slušní lidé. Pěkně u stolu s ubrusem lžicemi z talířů. Ale stejně - už to trvalo příliš dlouho.

* * *

“Tamtím směrem je nějaká obec. Až tam pod kopcem”, pravil nevzrušeně Goran, “A tamten poslední flák před náma se zdá být taky nezajímavý. Tam už je cardarská hranice... Tam by to krahujec mohl proletět před nocí nebo brzo nad ránem”.

“Co je to za vesnici, Menhoriane?”.

“Nějaký Šátek. Bude to nejspíš pěkná drvohryzna, takhle stranou od cesty”.

“Ale knajpa by tam být mohla, ne?”.

“Tak Šálek... Šálek se to jmenuje... ne Šátek”.

“Šátek nebo Šálek”, odplivl si Heft Taras, “Hlavně aby tam měli čerstvý pivo...”.

“A jalovcovou”, usmál se Klabzej.

“A česnekačku... na ranní bolehlav”, přidál se Gerllod, “Se sejmem a chlebovejma vopekama...”.

“A placky s uzeným”, ozval se elf, “Brambůrkový”.

“A ženský!”, zajuchal Zoltar Zemikosa, “Takovyhle!”.

“Nug!”, houkl Nug, “Ženský!”.

“No dobrá”, rozhodl vůdce, “Definitivně měním kurs na severoseverozápad”.

“Kamdymo?”, zdvihl obočí Heft Taras, kočí.

“Tam...”.

* * *

Šálek byl větší drvohryzou, než Nurnští očekávali a přečetli z Hortusovy mapy. Šálek připomínal stálý dřevorubecký tábor s tím, že místo stanů tady tehdejší předák kázal postavit přzemní domky z vepřovic. Jenomže místo dřeva těžilo se tady bahno z nevzhledných kopců, jejichž blátivé homole táhly se za vsí do dálav. Ano, bylo to tak. Za pověstnou a krásnou ollarskou keramikou se skrývala lopotná a nehezka práce stovek hlinorypů, kteří hlinu dobývali, hnětli a ve formách tvarovali do hlinných cihel. Hlína z okolí Šálku měla nazelenalou barvu, jak dávaly tušit kopce na obzoru i jejich název - Zelené vrchy. Nazelenalé tu bylo ostatně všechno, cesty, voda v potoce, domky z nepalých cihel a vlastně i místní lidé, šálečtí hlinorypci. V hlinorypecké hantýrce se keramické hlině říkalo prostě a jednoduše bahno. A bahno, jak Nurnští záhy vyzjistili, těžilo se na bahnách, což byla soustava závrťů nahore v kopcích. Tady se prostě nechodilo do práce, ale na bahna. A na bahnách lidé těžili bahno, to zpracovávali a z něj žili. Šálecká bahna tedy dávala bahno zelené, ale kus jižněji nadohled cardarských hranic u obce Vrchat byla bahna na bahno červené, což bylo jasné už z toho, že tamní homolina zvala se Červené vrchy. A naopak v Modrých vrších tam mezi Hlinným a Kúravou rýpalo se bahno namodralého odstínu, tamní bahna byla nejrozsaňlejší a dávala surovinu nejběžnější sorty. Keramiku z bahna tamních bahen užíval ke každodenní potřebě prostý lid.

V Šálku Nurnští potkali ženy, které nezauly ani Zoltara Zemikosu. Nálevna tam sice byla, to je pravda, ale neměla ani jméno, natož nějaké nájemní pokoje. V šenku vládlo nazelenalé přítmí, kterým se víceméně bez zájmu pohyboval podsaditý kudůk s notně pokročilou pleší. Místnost byla tak tak velká, aby pojala čtyři rozvrklané stoly a když se druzi vhrnuli dovnitř, obsadili půlku pohostinských kapacit. Lokál ale neoplýval hosty, v rohu seděli tři dědové a při lojové svíče metali, alespoň co se dalo soudit, nějakou místní dobu vrhcábů. Jejich hovor se točil převážně kolem hlíny a bahen.

Nurnští si objednali večeři a pití, což byly škvarkové placky a rozlévané pivo. Menhorian Blathel ale pardům pošeptal, ať se neteší, protože škvarkové placky jsou tvrdé a vůbec nejsou dobré jako placky, o kterých mluvil tam v lukách. Navíc jsou ještě suché, takže po nich bude nesporně žízeň. Když hostinský donesl pivo, nejenže nemělo žádnou pěnu, ale ještě se zdálo mít zelenavou barvu, ale možná to bylo proto, že v lokále vládlo přítmí a mysl sama dotvářela obraz toho, co nebylo úplně dobře vidět. Potom se venku sešerilo, začala padat tma, která je tady na šálecku, jak řekl jeden z těch dědů v rohu, skutečně temná, a přišli čtyři muži.

“Brej večír, hospodo”, pozdravili krčmáře, zpražili cizáky nepřívětivým pohledem a

vpředu zastavil, a dal tedy rukou znamení. Nurnští ztichli a došli až k šamanovi. Ten shodil pytel nazem, nabral vzduch do chrpí a dlaněmi pohládl stěbla trav.

“Tady”, řekl.

“Takže chlapi”, oslovil Menhorian Blathel druchy, “Vyválejte kolem toho báglu kruh. Ať je aspoň na osum sáhů dokola”.

“Ale...”.

“Osum sáhů od středu, jasný?”.

“Jasný”.

* * *

Nurnští užasle leželi ve vysoké trávě vně kruhu a byli tiší jako puťky. Menhorian říkal, že musí zachovat naprosté mlčení, protože šaman se potřebuje soustředit. Tak byli zticha a pozorovali, co se bude dít. Byli zvědaví a hlavně rádi, že se mohou dívat. To se často nestává, být takřka nadosah a spatřit rituály starých katur před sebou jako na dlaní. Goran rozestavil do kruhu třináct tlustých lojových svíc, sedm a půl sáhu od středu. Vprostřed kruhu zapíchl kudlu a vykrojil drn, jež na straně východní obrátil kořínky vzhůru a uložil na něj vybělený kozlí leb. Bylo zjevné, že hloubí ohniště. Naskládal donesené dříví a vykřesal jiskru. Rituální oheň vydal mdlé světlo, které začas Goran přizivil hrstmi soli. Potom už bylo vidět dobře.

“Bagul...”.

“Ticho bud!”, sykl na álfeimského půltrola Frynn Konopka.

Nugovy oči svítily ve tmě jak dvě vlhká želví vejce. A ta vejce se rozšířila ještě víc poté, co Goran zapíchl u východní paty ohniště vyřezávanou hůl a zavěsil na ni tu hrůznou věc, co nosíval v koženém pytlíku u pasu. Cancu. Vykostěnou a uschlou hlavu nějakého dávného nepřitele. Jistě mocného nepřitele. Cancu byla vyschlá a smrsklá jako hlava nějaké opičky. Nug Bagul se té věci doslova štítil, a to byl z Álfeimu zvyklý na ledacos.

“Nug!”, houkl Nug a čelisti mu zaklapaly vzrušením.

Potom Goran zažehl svíce, vmetl do plamene velkou hrst jakési sušené bylinné směsi a začal tančit. Vířil nejprve pomalu, ale pohyby pomalu zrychloval, až propadl do divokého reje, při kterém nevnímal nic, co se nacházelo za hranici světelného kruhu. Tančil a zpíval, šaman zpíval, ale jeho píseň neměla slov, byl to mumlavý nápěv, který pohlcoval svou monotónností i nečekanými zvraty. Nurnští leželi jako zkoprnělí, oheň ve středu pomalu slábl a s tím, jak houstla tma, pomalu přestali mít přehled. Potom Goran náhle ve zpěvu ustal a ustrnula taktéž jeho rozvířená silueta, následovala krátká odmlka a potom pronikavý skřek. Něco temného povstalo z dýmu ohniště a rozepjalo křídla. Velký pták. A ten pták se vznesl k obloze. Goran se vyčerpaně svezl do zdupané trávy. Teprve když Nurnští seznali, že Goran balí rituální předměty zpátky do pytle, odhodlali se

vylézt.

“Chceš pomoci?”, zeptal se soucitně Yasper.

“Hm”.

Druzi se srotili kolem pohláslého ohniště a Gerllod Moskyt přihnul botou nějaké větve. Bolbuch vztáhl zkřehlé dlaně nad vzlinající sloupec horkého vzduchu a pozoroval, jak z jisker ožívají plamínky.

“Viděls toho ptáka?”, zeptal se Dědka vyjeveně Horác Lipový, “Viděls, do háje zeleného, toho ptáka?”.

“Viděl jsem stín”, přikývl trpaslík, “Ale nemusel to být pták. Moh to být klidně i netopejř”.

“Pták to byl. A pěkně vobrovský”.

“Tak to byl pták, no...”.

“Můžu mít takovou všetečnou otázku, Gorane?”, houkl Horác Lipový směrem k barbarovi, který sfoukával lojové svíčky a jednu po druhé je vkládal do pytle.

Šaman hobitovi nevěnoval pozornost.

“Gorane...”, šťouchl do barbara kouzelník Menhorian Blathel.

“Co?”.

“Ten pták... ten animálio... nepřepísknul si ho trochu?”.

“Hm...”.

“Běžně se zhmotňují spíš menší”, zamnul si bradu elf, “Havrani, straky... dobře, třeba sojka, no, ale sojka, to už je spíš takový jako vypasený tele...”.

“Tele, hm...”.

“Ale takovádle vobluda, to už je trochu moc, ne? To se na mě nezlob, ale tos prostě přepísk”. Goran ledabylo pokrčil rameny.

“Ale to víš, žes to přepísk”, trval na svém Menhorian, “Přepísknul to, a to teda pořádně! Vůbec neumíš hospodařit s magií...”.

“Ale dyk...”, sykl šaman, pohlédl do nebe, ale větu nedopověděl.

Nepotřeboval to. Kouzelníci si rozuměli i bez dlouhých vět.

“Já přece vim, jak se volá animálio”, nedal se elf, “Přesto se na mě nezlob, ale říct jsem ti to musil. Vorel je podle mě kráva vobrovská a bude ti jenom k vzteku”.

“Neni to vorel...”.

“A co teda?”.

“Krahujec...”.

Potom Goran zapískal na prsty a na zem vedle něj přistál dravec.

“Říkal jsem od začátku, že to nebyl netopejř”, vypískl od ohně Horác Lipový, “Eště mi vočí sloužeji, abych poznal ptáka vod netopejra”.

“No jo, no”, zachroptěl Dědek, “Tak měls pravdu”.

“Co pták... Vorel jako kráva...”.

“Taky bych chtěl mít takovýho vorla”,

přízní”.

“A téhož daru necht’ se dostane i těm, co jej doprovázeli. Měl snad doprovod, není-liž pravda?”.

“Pravda, pane Hortusi. Bud’ vůle tvá”.

“A ty, Sigulle Herete...”.

“Při Tuah-Raovi, pane můj, ať Tuah-Ra promění mé končetiny v pahýly, přísahám, já nečetl!”.

“Vím, že nečetls. Ale já zevrubně četl a zasvětim tě. Mám jisté představy, jak nejlépe využít tvých schopností”.

“Ano, pane můj”.

“Ovšemže za svou věrnost budeš, hm... po zásluze odměněn”.

“Ale... darem přízně? Já...”, zaštkal zoufale Sigull Heret.

Fris Hortus se zasmál. Ten smích vycházel hluboko z nitra a zvučel triumfem. Staré spisky z wenarenského bazaru beze všech pochyb potvrzovaly, že hrobka knížete Thoruse byla tehdy dávno skutečně vystavěna a jeho ostatky do jejího nitra pohřbeny. Včetně relikvii, po nichž Tuah-Raův kult pásl od svého vzniku před více než půlstoletím. A nejen to, hovořilo se v nich, že pohřební stavba byla vystavěna na východě Ollaru a zabezpečena proti vetřelcům. Tedy není vybájená, existuje, stojí někde na východě knížectví, uprostřed travnaté pláně. Od těch dob sice původní lučina mohla zarůst vysokými stromy, krajina se mohla změnit k nepoznání, ale hmatatelný důkaz říkal, že hrobka tu někde je. A ví o ní jen on, Fris Hortus, a dozví se o ní Sigull Heret. Bude-li věrný, nemusí se obávat, že by byl snad obdarován darem přízně. Pokud bude věrný, bude mu stát po boku, až si se svou armádou semknutou pod nedozírnou mocí Thorusova, respektive Tuah-Raova palcátu vtrhne před knížecí stolec rodu Fitzhalků a urve si, co mu právem náleží. V jeho vítězné armádě bude stát i Otul Herman, řečený Odul Renegát, odejme Theodoru Fitzhalkovi zlatý klíč od bran Ollaru i knížecí řetěz a na kolenou s očima sklopenýma k zemi položí je k nohám svého nového pána. Položí je před svého jediného pána, pravověrného následníka Tuah-Raa, jediného Vyvoleného, Frise Hortuse, knížete ollarského. Tak se staniž!

Lugzus

Alespoň tady na vesnici se tomu říkalo holomráz. Tedy počasí, kdy mrzlo až praštělo, ale po sněhu ani památky.

“Takový sucha nepamatuju, co jsem živej”, zvolal Yasper.

Zoltar Zemikosa přitakal, kouknul z okna a napil se piva. Nasál vzduch, mlaskl a polkl. Hostinský Jeremiáš byl zalezlý v kuchyni a něco klohněl. Prskalo to a do lokálu se linula throvecká

vůně škvířeného sádra.

“Už aby přišlo jaro a zazelenala se tráva”, postěžoval si ten muž, jemuž se tady kolem neřeklo jinak, než Zámečnick, “A potom ovšem peníze”.

“Jo, to jo. Peníze, to jo”.

“Kdyby byly peníze a rozmrzlý meze, postavil bych si barák”, zasníl se Yasper, “A nemusil by to bejt zrovna barák. Baráček by bohatě stačil”.

“K čemu by ti byl samotnýmu barák?”.

“No k čemu asi? K bydlení přeci. Přivedl bych si tam nějakou ženu...”.

“Na ženskou přece nepotřebuješ barák”, zavrtěl hlavou Zoltar, “A vůbec - máš ty vůbec nějakou ženskou?”.

“Na jednu si myslím. Ale neodvážil jsem se ještě”.

Zemikosa propadl v bouřlivý smích.

“Nesměj se. Až budu mít živnost, vyslovím se... nahlas...”.

“Jakou... cha cha cha... živnost????”, říčel barvířův syn, “A ženská nechce, aby ses vyslovoval. Ženská chce, abys jednal!”.

“Pocitivý zámečnictví tady budu provozovat...”.

Zemikosa se přestal smát jako když utne. Přes tvář mu přelétl stín.

“Zámečnictví, říkáš? Tady na vesnici, jo?”.

“No”.

“Aby se ti nezačali lidi obloukem vyhejbat... Nebo tě někdo neklepnul přes pačmáky...”.

Yasper pokrčil rameny a pohlédl směrem ke kuchyni. Jeremiáš pořád něco smažil.

“Ty na nějaký baráček nepomejšliš?”.

“Na co by mi asi tak byl?”.

“Aby sis měl kam přivít ženu, třeba”.

“Ženský si vodim, kam uznám za vhodný”, zavrtěl hlavou Zemikosa, “Prostě kde to na mě zrovna přijde, tam to na mě prostě přijde. Dopředu nikdá nevim”.

“A co takříkajíc osobní pohodlí? Já ti nevim”, ztišil hlas Yasper, “Ale mně po tý jeho komůrce, když zhasnu, nesporně běhají štenice”.

“Já jsem spokojenej. Proti čímle, kde jsem vyrůstal s mámou a bratrem, je tohle, co mám teď konc, účinněj lugzusní pokojík. Každý večír, když se vrátím z frejů, se rozvalim na postýlce a říkám si: to je lugzus, to je lugzus... Prostě nestěžuju si”.

“No já nevim”.

“Prostě... nestěžuju si”, zdvihl varovně ukazovák Zoltar, “Nestěžovat si a žít, jako by každéj den měl bejt poslední... Naplno, chápeš?”.

“Ale ty štenice by přece...”.

Zemikosa nespokojeně mlaskl.

“Už to bude!”.

Yasper nechápavě zdvihl obočí.

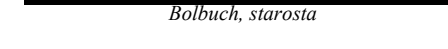
dva cizí krollové, rozumějí si i tehdy, když je jejich rodné řeči nepodobají, což nebývá vzhledem k odlehlosti a mizivému kontaktu jednotlivých krollich komunit neobvyklé.

Jako příklad zde uved’me krollí větu ‘Bug bug ágr’. Touto jednoduchou větou dokáží krollové říci mnoho věcí, ale vždy záleží na patřičné intonaci a rovněž hlasitosti zvolání, a samosebou také na gestikulaci. Pokud je věta vyložena nahlas zařvána a doprovázena výhružným máváním kyjem, pak znamená ‘Hrr na ně!’. Naopak v pohodě domova pronesena při večeri znamená ‘Podej mi tu kýtu’, případně cokoliv, na co kroll jasným gestem ukáže. Podobný význam má i v hostinci, když do pronesených slov kroll zamává na hostinského korbelem, pak nabývá větu významu ‘Ještě jedno’. Jestliže je věta doprovázena mlácením na dveře, pak se kroll ptá ‘Je někdo doma?’. A svírá-li kroll pevně nějakou cetku, zbraň nebo kus zbroje, pak říká ‘Tohle je moje’. Občas také větu používají cizí krollové, když chtějí říci ‘Jsem zdaleka’, přičemž pohybem rukou jasně naznačí, z jak velké dálky jsou. A jistě by se našlo mnoho dalších významů, s nimiž jsem se osobně nesetkal.

Z uvedeného příkladu je jasné vidět, že nemá smysl překládat krollí jazyk doslova. To by byla zásadní chyba, a možná právě tyto pokusy vedou tak často k nepochopení krollů. K domluvě s krollem je potřeba porozumět jeho chápání okolního světa. Krollové jsou zvyklí neřikat zbytečně nic navíc a snaží se věci vždy popsat jasně, stručně a předešším pochopitelně. Když například před krollem zmíníte ostrov Álflheim, nepředstaví si rozhodně žádný ostrov nebo zemi. Při slovech ‘Elf ham’ mu vytane na mysli pouze to, že dnes bude poněkud slachovitý oběd.

Jak vidno, krollí řeč není vůbec primitivní, jak by se mohlo na první pohled zdát. Dá se to usoudit už podle toho, že je velmi obtížné se jí naučit. Učenci se rádi chlubí svými znalostmi staré elfštiny, vzácně znalostí trpaslických run, ale znalostí krollštiny se nechlubí nikdo. Patrně proto, že se správně mluvit krollsky ještě nikdo naučit nedokázal. Jistý elfi mudrc, který o sobě prohlašoval, že je linkusta, ať už je to cokoliv, nebyl schopen zvládnout ani základy krollí řeči, a když zkoušel po krollsku mluvit, vždy mezi přítomnými krollly vyvolal bouřlivý smích.

Možná právě tato náročnost a zásadní odlišnost krollí řeči od ostatních jazyků mají za následek, že nikdy nebyl sepsán žádný slovník ani mluvnická příručka, takže krollí mateřštině mimo krollů samotných ostatní rasy nerozumí. Krollové jsou proto nuceni učit se obecnou řeč jako svůj druhý jazyk, a samozřejmě jí pak nevládnou tak dobře, jako svou mateřštinou, což vyvolává neoprávněný posměch ostatních. Snad po přečtení tohoto krátkého pojednání začnou alespoň někteří o krollech smýšlet jinak.

Návrat z výpravy na Salidy dne 19. 5. 1079 byl smutný. Nejvíce na návrat dobrodruží čekala těhotná žena Mila Peliška, Alžběta. Ta se ovšem nedočkala a bylo mou smutnou povinností informovat ji o tragické ztrátě. Smrt jejího manžela pro ni byla strašlivým šokem. Snad i proto se Běla Pelišková narodila 10. 12. 1079 tak slabá a neduživá. Po dva měsíce bojovala svůj boj o život, ale nakonec 21. 2. 1080 zemřela a byla pochována na obecním hřbitově. Tragédie Peliškova rodu tak byla dokonána. Alžběta neměla žádný důvod setrávat v obci, kde jí pobyt přinesl pouze tolik žalů, a v měsíci jarnu odjela za rodiči do Mirellu. Skalla byla převzata obcí za odstupné 2000,- zlatých. Dále bylo z obecní pokladny vyplaceno 2000,- zlatých žálního.

Ihned po příjezdu se Jorchen Kierke pustil do rozsáhlé údržby liscannorského rybníka. Najal pracovníky, kteří opravili stavidlo. Následně rybník vypustil, zbylé ryby ponechal v kádích, než dělníci vybrali bahno a sajrát, následně napustil rybník, vrátil ryby a přikoupil další dospělé ryby i násadu. Také bylo vybudováno krátké molo, vybihající do rybníka. Necht’ je využíváno k rybaření i ke skákání do vody, neboť je vyhlášeno, že rybník je pro obyvatele Liscannoru volně přístupný. Pouze je vydán zákaz koupání ve dnech, kdy je vařeno pivo u Pešků. Také připomínám, že zodpovědnost za své děti mají při koupání jejich rodiče či opatrovníci.

Správce rybníka též dostal příspěvek ke své činnosti.

Krátce po příjezdu z výpravy se Otakáro Vesta sebral a odjel do zámoří ke své rodině. Navrátil se z cest v, jak je jeho zvykem, rozjařeně náladě s prvním sněhem asi v půlce měsíce hodovanu.

Velkou událostí se stala 1. 7. 1079 svatba Jorchena Kierkeho a Dorynis Malé. K mému zklamání se bohužel nekonala v Liscannoru, ale v Dolhavě. Nicméně z liscannorských se jí účastnili kromě mě ještě Swen Dolbich, Zoltar Zemikosa, Haakon a Al-Rahem. Svatba byla velkolepá, aby také ne, když na její přípravu dostali Dolhavští od Jorchena spoustu peněz. Pekla se prasata, hráli muzikanti. Oddával jsem je já jako liscannorský starosta. Za svědků šel Jorchenovi Swen Dolbich a Dorynis měla za svědkyni svou příbuznou Thurmiu Malou. Po svatbě přijala nevěsta jméno Malá-Kierke. Na svatbě se snažil činit též Zoltar Zemikosa, ale překvapivě neuspěl, dílem tím, že v Dolhavě byla momentálně nouze o nezadané ženy, a dílem možná i tím, že Zoltar už přeci jen začíná trochu scházet

druidského domu. Gerllod jej pozval na návštěvu, aby se mu svěčil a poradil se, jak s těmi dvěma a jejich nesporně provokativním úsilím naložit.

“Stál jsem tam jak u zjevení... Taras byl rudej jak rak, Adon na mě ječel, jako kdybych spadnul z višně, a potom... potom se tam vyhnula ta jeho uřvaná Fiala!”, zaláleřil starosta a před očima mu běžel už stokrát omlétý obraz.

“Je nutný ty dva trpaslický pomalu rozklížit zevnitř”, pravil Myšilov, “Nebojovat s nima, ale rozklížit je, nebo znemožnit před lidima. Dát jim povolení, když na to přide, ale svázat regulema, který dřív nebo pozdějc porušeji...”.

“Fiala, chápeš to?”, sípál Gerllod, “Bachyně votevřela ten svůj zmalovanéj chřtán a já myslil, že mě snad na místě sežere... Tak jsem se spakoval a zmizel jako kramář...”.

“A když je neporušeji, tak zařídít, aby se porušily jejich jména skrze nějaký jiný lidi”.

“Jako nákej kramář!!!”.

“A pak toho Tarasa klepnout přes prsty. Čistě a tvrdě. Po starostovsku”.

Gerllod Moskyt mávl dlaní, snad aby zaplašil stále živé výjevy z naglinské veselky, a znovu se ocitl v realitě.

“Počkej, a ty bys byl ochotnej těm dvěma tu a tam dopomocť k nějakýmu porušení?”.

Klabzej Myšilov se ale trpaslického spolku bál a pravil, že za Gerllodem bude stát, to ano, ale do otevřeného střetu raději nepůjde. Bolbuch byl ve vsi poměrně oblíbený a ten druhý i přes ty všechny nepopíratelné zkazky jakbysmet. A druid byl podivný špindíra z rozpadajícího se domu, od nějž se občas linul zemitý zápach. Ten byl na toleranci sousedů existenčně závislý. Takže byl Gerllod tam, kde předtím.

Ozvalo se jemné zaklepání následované otevřením dveří. Vešla Lilien, starostova mladá žena.

“Je tu ten barvíř z hospody”, řekla tiše, “Že prý něco důležitěho...”.

Gerllod si všiml, jak ohrnula nos, když ucítila zápach s Myšilovovy fajky, ale vrhl na manželku pouze omluvný pohled, poděkoval jí a požádal, aby pustila pana Zemikosu dál. Myšilov byl velice ješitný muž, nebylo záhodno mu něco vytýkat. Mohl by se ještě urazit, a to starosta neměl rozhodně v plánu. Lilien odešla a za chvíli se do místnosti vhrnul Zoltar Zemikosa.

“Starosto, příteli!”, rozpráhl náruč v bodrém přivítání.

“Vítej, Zoltare”, odvětil Gerllod, “Co mi neseš?”.

“Nesu zvěsti z hlubin lesů... Můžu mluvit?”.

Hlavou pokýval směrem k dýmajícímu druidu.

Klabzej Myšilov při známém slově, tedy slově les, zbystřil a ustrnul. Starosta ledabylým

mávnutím ruky svolil.

“Takže ty dva pidimuži, starosto a fojte, se odebrali tam nahůru a začali kopat...”.

A vypověděl vše od okamžiku, co vyrazili z obce, až po chvíli, kdy začali vykládat kárku. Počítal na prstech a přitom vyjmenovával, co všechno vyložili a v jakém množství. Všechny ty trámky a prkna budoucí výdřevy, klice, lana, kýble, krumpáče, rýpadla, lopaty. Sud s rumem, prostě veškeré náčiní, které dokázal popsat nebo pojmenovat. A potom vyprávět všechno o tom, jak začali kopat, co přitom říkali a taky o kom, a tak dál. Jenomže Gerllod Moskyt ne a ne přijít na něco, čím by ti dva kopáči vážněji porušili jeho nařízení. Proto, když Zemikosa s vypovědí skončil a Gerllod obecnímu špicloví vyplácel obnos přiměřený odvedeným službám, požádal jej, zda by tu a tam nemohl do díry svrhnout pár balvanů, poničit výdřevu, a tak podobně.

“Ale jistě, starosto, jistě”, rozpráhl náruč čiperný muž, “Zoltar Zemikosa je blahu obce vždy k službám. Vždy k službám...”.

Vědoucí cizinec

Gerllod Moskyt přiběhl hned, co se z nesmělých úst Pamilly Nórienské dozvěděl, že jí posílá otčím s naléhavou žádostí, aby se pan starosta rychle dostavil ke Hrochovi, že už tam na něj čekají. Gerllod dobře věděl, že Pamillin otčím je Jeremiáš Čipera, hostinský, a když pro něj domů posílá ve tři hodiny odpoledne spojku, tak to není jen tak. Neváhal tedy, hodil na sebe nějaké oblečení a vyrazil. Venku bylo teplo, vždyť začalo léto, spěchal co jen to šlo a přemítal, co asi ten starý Jeremiáš může chtít. Kdyby něčeho žádal, napsal by žádost nebo přišel osobně do úřadovny, ale takhle, to bylo věru nezvyklé. A Pamilla Nórienská do věci nebyla zasvěcena a navíc nepatřila v obci k nejbystřejším.

Gerllod Moskyt rázně rozrazil dveře, zamžoural lokálem, ale potom strnul. Nálevna zela prázdnotou, jen v koutě u stolu dřepěl trpaslík Bolbuch, nastavoval ucho a do něj mu trpaslík Heft Taras něco hulahlavě mluvil. Gerllod pochytil jenom slovo podložá, a už mu naběhly žíly.

“Takže vy dva mě taháte z domu kvůliiva těm vašim pitomejm vejkopům?”, houkl starosta.

“Co říkal?”, zeptal se Bolbuch, kterému se ještě v ušní díře třištilo ozvěnou slovo podložá.

“A není vám hloupý posílat za sebe tu hloupou Pamillu, jo?”.

“Co tě sejíř, starosto? Co ti zase nadejmá mēch?”, začepřil se Heft Taras.

“S tebou se nebavim, chlape křivej! Mluvim s Dědkem, tak mlč!”.

“Co říkáš?”, zeptal se bělovousý trpaslík Gerlloda.

“Proč mě sem taháte kvůliiva těm svejm

“Jeho kusy se vlastně rozběhly do všech stran”, potvrdil Zemikosa.

“A co ten Herman?”.

“Těžko říct, co se mohlo dít uvnitř v baráku”, pravil Yasper, “Ale mám pocit, že se mu dostalo buďto hřejivýho daru vohně a nebo vlidnýho daru přízně...”.

A vykreslil dlaní do vzduchu znamení miru.

Druzi pokývali hlavami.

“Co budeme dělat s tím Thorusovým palcátem?”, zeptal se Menhorian.

“Co by”, řekl vůdce, “Střelíme ho do frcu stejně jako to ostatní”.

“Co kdybysme už vyrazili domů?”, navrhl Gerllod Moskyt.

“Jo”.

Nurnští se zvedli ze země a nasedli do sedel. Tam před nimi ležely sice chudě, ale v zásadě bezpečné kraje.

“Všechno jsem pochopil, ale jedno jediný mi pořád uniká”, ozval se Horác Lipový.

“Co ti teda ještě uniká?”, zeptal se spíš z dobrého vychování Menhorian Nocturno Blathel.

“Porád jsem se jaksí nedověděl, co jsou ty karzadenský trpaslíci vlastně teda největší na světě...”.

“Ne”, mávl rukou kouzelník, “Na todle já nemám sílu”.

A pobídl koně a odcvála do čela skupiny.

“To říkal právě ten pan Longodon, a von asi fakt věděl...”, navázal polohlasně Yasper Zámečník tam, kde kdysi přerušil vyprávění, “Totiž že karzadenský trpaslíci jsou ty největší...”.

Lehce se vztýčil v sedle, aby zjistil, jak daleko se nachází Heft Taras. Potom dosedl a pokračoval. Horác Lipový se kinklal v sedle a zaujatě naslouchal, co mu ten dobrý muž říká. Občas nevěcně zavrtěl hlavou, jako kdyby to, co se o karzadenských trpaslicích říká, bylo skutečně neuvěřitelné.

Země Starého světa

Bolbuch

Almemar

Vláda:

Království, dědičné po meči. V případě absence mužského potomka se vládcem (králem) stává manžel ženského potomka. V případě vymření královské linie je král vybrán z řad tzv. Thoribaldovy družiny. Symbolem královské moci je stříbrný orel. Jeho obří exemplář bývá chován pro ceremoniální účely.

Charakteristika:

Almemar je znám také jako „Země bláta

a trpaslíků“. Byť je Almemar vnitrozemským státem, panuje zde zvláštní, velmi vlhké klima. Sever a severovýchod země je prakticky neobydlený a značně nedostupný vzhledem k členitému terénu. Nachází se tam množství staveb, zčásti rozvalených, zčásti obydlených zlými tvory. V severních oblastech údajně vyskyt draků. Zahraniční vztahy jsou velmi řídké, se Skauginem, Trindindolem, Hamilkarem.

Obyvatelstvo:

Velkou většinu obyvatel tvoří trpaslíci. Ti jsou však v pozici porobeného a rozdrobeného národa, kdy vládnoucí třída představují prakticky výhradně lidé. Je zde i stále se rozšiřující menšina barbarů, pronikajících sem za lepším životním z východu.

Města:

Hlavním městem je Smogril. Kromě něj jsou v Almemaru už převážně jen vesnice a osady. Je to důsledek mocenského uspořádání Almemaru, kdy král nemá zájem na tom, aby se poddaní trpaslíci příliš koncentrovali ve větších obcích. Bylo by pak obtížnější nad nimi udržet kontrolu.

Historie

O historii není známo mnoho. Kolem roku 775 se datuje vytvoření Almemaru jako království, po boji Thora Thoribalda s trpaslíky. Založení království bylo nejspíše poznamenáno též vnitřním bojem o moc, z nějž Thoribald vyšel jako vítěz. Trpaslíci, kteří jsou od dob Thoribalda v porobení, zkoušejí čas od času uskutečnit lidové povstání, neboť jim současný stav nevyhovuje. Tato povstání bývají krvavě potlačena. Velkou roli v tom hraje tzv. Thoribaldova družina, větší skupina bojovníků, ctících odkaz zakladatele státu. Existuje podezření, že členové družiny jsou pod magickým vlivem. I to posiluje psychologický účinek odkazu Thora Thoribalda na trpaslíky.

Armáda:

Z řad loajálnějších trpaslíků jsou formovány špatně placené a vyzbrojené oddíly. Naštěstí o zemi nejeví valný vojenský zájem dokonce ani východní barbari.

Kultura:

Jsou známy bojové a pracovní chorály zdejších trpaslíků.

Hospodářství:

Almemar není hospodářsky příliš rozvinutý. Trpaslíci jsou ve většině zaměstnáni pěstováním zemědělských plodin a chovem prasat. Zemědělství se nicméně v deštivém klimatu a na kamenité půdě příliš nedaří. Ve Smogrilu jsou zaznamenány dílny drobných řemeslníků. Jakési příjmy plynou z polohy země na jedné z mála bezpečných cest do plání východních barbarů, ale ruch na této stezce není vzhledem k malé obchodní výměně nijak velký. Dále je třeba uvést odbočku z této stezky, mířící na jih, do Trindindolu. Hlavní obchodní vztahy jsou s městem Skaugin, ležícím

Sigull Heret tedy vypověděl, že tedy jeho jméno je Fris Hortus a přijíždí z Ollarského knížectví. Ve stejnojmenném hlavním městě knížectví vlastní rozlehlou nemovitost, v jejichž zdech dlí i sídlo jeho obchodní společnosti. Hortus obchoduje s towarem všelikým z brionnského dovozu, a to především s látkami a potravinami delikatesního charakteru, nepodléhajícími rychlé zkáze. Jinak ale je Fris Hortus vášnivým sběratelem starožitností, je to jeho všešň takřkajíc srdeční záležitostí, a sběratelství věnuje většinu svého drahocenného volného času. Ten tráví po dražbách a bazarech, a zmíněná srdeční všešň přivedla jej až sem. Proč zrovínka sem, to je historie tak dlouhá, že by nevyzbylo drahocenného času, jehož je věru poskrovnu, ale prostě byla jistá doporučení z kruhů jemu známých a blízkých, a spoustu zmíněného drahocenného času strávil zmíněná doporučení vyřídit a prověřit. Velkým pozitivem při výběru byly reference z nedávné mallikornsko-gwendarronské války. A teď tu Fris Hortus byl a žádal Gerlloda Moskyta a jeho polovojskouskou kumpanii o prokázání služeb.

“A tak jsem tedy zde a žádám vás, pane kapitáne, a vaší slovatnou zimní armádu o prokázání jistých služeb. Přicházím s nabídkou vysoce kvalitní práce”.

“Dobrá tedy”, přitakal potěšeně Gerllod Moskyt, “A o co konkrétně by se tedy mělo jednat?”.

Sigull Heret zabředl trochu do dávné historie Ollaru, a zatímco korbelmajstr Jeremiáš Čipera plnil korbele pěňivými zlatavým mokem až po okraj, vysvětlil, že jeho starožitná sbírka je sice bohatá, ale chybí jí ještě něco, domácí mistrovské dílo opředěné legendami. Palcát knížete Thoruse. Kníže Thorus je ollarskými považován za součást kulturního dědictví, ačkoli dny jeho vlády spadají až někam do počátků šestého století. V pozdějších dobách se Ollarské knížectví stalo součástí Cardaru. Z cardarského vlivu se vymanilo a odtrhlo teprve v roce 823, kdy po vleklé válce se skřety v kraji vládnoucí rod Fitzhalků vyhlásil na Cardaru nezávislost. Kníže Thorus, muž původně z lidu a lidem vyvolený za svého vojvodu, je dodnes doslova opředěn legendami. A legendami je opředěn i jeho palcát, insignie, mocný relikv, o němž legendy praví, že měl záračnou moc, díky níž kníže neohroženě porážel nepřátele a soustředěval přízeň lidu. To jsou ovšem legendy, nicméně Thorusův palcát skutečně existoval a dle dobových pramenů byl pohřben spolu s Thorusovými ostatky v hrobce, jež byla významněmu muži vystavěna na dnes již zapomenutém místě. Fris Hortus, když se legendami o knížeti Thorusovi začal hlouběji zabývat, získal jisté indicie, a domněnka by neměla být lichá, že hrobka knížete byla před staletími vystavěna někde na východě Ollarského knížectví. A Fris Hortus je přesvědčen, že by se Thorusův palcát stal klenotem jeho sbírky a vlastnictví palcátu mělo by rozhodný

vliv na zhodnocení sbírky jako celku.

“Takže chcete, abysme prošťarali Ollar, našli hrobku toho knížepána a přinesli vám palcát, jo?”, shrnul Heft Taras.

“Ano”, odvětil Heret, “Právě to jsem měl na mysli”.

“Ale kde ta hrobka leží, synku zlatej, to nevíš...”, řekl Bolbuch.

“Ne. Podle jistých listin by měla ležet na východě země v lukách”.

“A je možný si v těch lejestrech počíst”.

“Ne... to možné není”, zesinal Sigull Heret a v hlavě mu vytanula vzpomínka na jeho pána, “Neřekl jsem, že ty listiny vlastním. Jenom mi prošly rukama”.

“Dobrá”, pravil Gerllod, “Než se dohodneme na penězích... kdy bychom asi vyrazili?”.

“Byste... Abych byl tedy přesný...”.

“Bysme?”.

“Ano. Já s vámi nemohu jet. Odpluji stejně, jako jsem připlul. Tedy sám”.

“Proč, u všech bohů!”.

“Nechci budit pozdvižení. Chápejte...”.

Sigull Heret vysvětlil, že mezi starožitníky bují silná konkurence a pokud by někdo zjistil, že Fris Hortus má důvodné indicie a platí skupinu žoldáků, kteří pročesávají kraj a pátrají po Thorusově palcátu, došlo by v kruzích sběratelů k panice. A to nemínil riskovat. Měl také vážné obavy o průsak informací, kdyby do věci zasvětil vlastní lidi.

“Věřte mi”, řekl Sigull Heret, “Když se po kraji budou potulovat cizinci nenapojení na nikoho konkrétního, budou považováni za jedny z těch bláznů, hledače ztracených pokladů, a nebudou jim kladeny překážky”.

“A nikdo se je nejspíš nepokusí přeplatit”, přitakal Bolbuch.

“A... ano... samozřejmě...”.

“A kde ten Ollar vlastně leží?”, zeptal se Heft Taras, “Budu muset totiž vymyslet nějakou historiku pro Fialu. Aby mě jako pustila”.

“Vy neznáte Ollar?”, podivil se obchodník, “Na východ od Brionne, semknutý Wenarenem a Cardarem”.

“Vy už to spolu zase s Fialou táhnete?”, zeptal se Jeremiáš, “Měl jsem za to, že tě tenkrát před dvěma lety opustila nadobro. I s dítětem... Kdyžs ty svý obchodnický plány přivedl na bubenu...”.

“A právě vo ní jde, vo Kniklu, vo Kniklenku mojí maličkou”, odvětil zkroušeně Heft Taras, “Kdyby mě třebás Fialka vzala na milost a vrátily se, holky moje, ke mně zpátky... Proto chci bejt dobrý... že se kšefty zase zvedly... že je zasej jako dřív...”.

“A proto kutáš d'oury po lesích?”.

“Hledám poztrácený štěstí...”.

“Brionne znám”, řekl Gerllod,

vůbec bude nebohé tělo Klaržoula Sady osvobozeno. A osvobodit tělo mohli jenom ti, vůči kterým se vypořádalo vstříc, do jejichž dosud teplých a měkkých tělesných schrán mělo zatit spáry a vnuknout, prodcnout je tak milostí nejvyšší, darem přízně samotného Tuah-Raa. Lidé přízně tedy bez předešlého varování vhrželi do místnosti několika dveřmi naráz a vrhli se bez okolků přímo na Nurnské. Postav v sutanách si nevšimli. Ti mirumilovní lidé stáli a žehnali a dlaněmi vykreslovali do vzduchu znamení pokoje a míru.

“Na zteč!”, zařval Gerllod Moskyt.

“Drvte je!”, hulákal Bolbuch.

“Buď dobrej!”, zaječel Zoltar Zemikosa, když proklál fanatického mladíka v sutaně, až tmavá krev vyšplíchla.

Mladíkova ústa se stáhla bolestí a překvapením a jeho trup se takřka neslyšně svezl k zemi. Zemikosa nad ním vykreslil čepelí znamení míru. A potom místnost ozářilo bílé světlo. V jeho středu stál Menhorian Blathel. Vyvolal jedno z velmi mocných kouzel a to kouzlo bylo velice účinné. Kouzelník zcela správně odhadl, že lidé přízně nemají s formou žití nazývanou některými učenci živola pranic nebo možná pramálo společného. Dodělat zbytek o poznání špinavější práce bylo už pro Nurnské ryze rutinní záležitostí.

“Chci Hortuse a Hereta!”, zařval vůdce Bolbuch, “A chci je pokud možno živý!”.

Heft Taras rychle nasměroval chlapy do bojové formace, především tedy krolla Rana, který ještě nebyl řádně vyceповaný, a vzápětí se zařadil na své místo po Moskytově boku.

“Šturm!”.

Jenomže střet s lidmi přízně nahoře v čekací komnatě byl jenom slabým odvrátkem toho, jaký měl ještě přijít. Nurnští netušili, že Otulu Hermanovi poté, co se svými lidmi nenašel Nurnské v Heretově domě, kde předpokládal, že jsou ubytovaní, a neobjevil ani Hereta samotného, bylo jasné, že prodej už se nejspíš uskutečnil a že palcát nebude nikde jinde, než u Frise Hortuse doma. Otul Herman byl vzteky bez sebe, rozkázal pomordovat služebnictvo i těch pár kultistek, které tu Sigullu Heretovi sloužily tělem i duší, a přikázal dům jednoho z úhlavních nepřátel a konkurentů zapálit. Otul Herman myslel jenom na Thorusův palcát, vlastně palcát Tuah-Raův, a na jeho takřka hmatatelnou blízkost. Zašel už tak daleko, že nespěl váhat. Buď on, nebo Hortus, nebo Fitzhalk. Ze zmíněné trojice mohl vyjít živý a neporobený pouze jediný. Byl čas otevřít sklepení a vypustit lid přízně. Lid jeho přízně. A vyplnit hnízdo falešného proroka a ještě falešnějšího vykladače Tuah-Raových činů a vizí. Otul Herman tedy opustil hořící stavení a neměl ponětí, že Sigull Heret jeho řádění přežil v tajném úkrytu pod schody, z nějž jej vyděšeného k smrti

vyhnaly až plameny. Sigull Heret s jazykem na ohořelé vestě proběhl městem jako by mu za patami hořelo, což byla víceméně holá skutečnost, a ještě za tepla žaloval Frisi Hortusovi, co se ten zrůdný renegát Otul Herman opovážil spáchat.

Tohle všechno Nurnští netušili, ale zatraceně dobře tušili, že něco je opravdu hodně divné. A Menhorian to ani nemusel říkat. Dům byl víceméně prázdný a cítili štiplavý kouř. Brzy jim došlo, že zadní část rozlehlého domu je v plamenech. A nedlouho poté zjistili, že z poničeného křídla v plázcím šeru masného a těžkého kouře kývají se postavy.

“Lidi přízně!”, vykřikl Menhorian Blathel.

“Jsou i nad náma!”, upozornil Frynn Konopka na dunění na stropě. Lezli do domu zřejmě i přes první patro.

“Ústup!”, zavelel Bolbuch, “A cestou každéj bařněte cokoli se vám bude zdát cenného...”.

Nemusel to ani příliš zdůrazňovat. Už cestou sem pobrali kdejaký kousek, který se jevil, že by u starožitníka v Nurnu stál za smlouvání. A tak Nurnští ustupovali přes vylištěné komnaty, zajišťovali za sebou dveře a jejich batohy se plnily nádobím, soškami a obrázky menších rozměrů. Lidé přízně dveře vyráželi vždy když se jich namačkala dostatečná masa, aby panty či kovány nevydržely tlak a povolily. Tim ale měli Nurnští dostatek času ustupovat a plnit zavazadla kořistí. Jenomže potom se dostali až na dvůr, na denní světlo. A tam měli konečně příležitost spatřit Frise Hortuse, tedy muže, který je najal. Kolem něj se kývaly desítky lidí přízně. Vedle Sigulla Hereta stál čeledín, který Nurnské uvedl do čekací komnaty. Držel v ruce cep a netvářil se vůbec přátelsky. Fris Hortus byl bílý jako stěna.

“Odsud se bez mého laskavého svolení nedostanete”, pronesl Hortus, “Vydejte mi Tuah-Raův palcát”.

“Tak takovou věcičku my ale nemáme”, uchechl se Horác Lipový, “My máme palcát knížepána Thórusa, takže je to mejlka a my jdeme dom”.

Menhorian Blathel věnoval hobitovi opovržlivý pohled.

“No, našli jsme přece jenom jeden palcát, ne? Nebo snad víc?”.

Fris Hortus netrpělivě zachrčel. Dav kolem něj se rozvlněně kýval a mručel v kakofonii hlubokých tónů.

“Tak bude to!”, houkl netrpělivě Sigull Heret a zaklepal holí o dlažbu.

Nurnští nervózně pokukovali po vůdci, co on na to. Ranovi tepala na čele žila, jak usilovně přemýšlel, koho praští jako prvního, až na to přijde. Nug Bagul měl zaťaté pěsti a přejížděl očima po hlavách hučícího zástupu neživých či nemrtvých, vlastně přesně netušil, kam je nejpřihodnější zařadit.

byl nějaký chlapík ohledně jakýsi práce. Ale lezlo to z ní jako z chlupeťáky deky”.

“Dobrá, chlapi”, zvýšil hlas Gerllod Moskyt, “Tak se teda ztište a buďte jedno ucho”.

Na umolousaném stole ležely dvě mapy a jejich okraje byly zatíženy upíťmi korbely. Ta jedna byla zmenšeninou známých koutů Starého světa a patřila Nurnským. Nesla mimo jiné stopy opotřebení a rozličných skvrn různého stáří. Tu druhou jim tu nechal Fris Hortus. Byla to mapa Ollarského knížectví v jeho nynějších hranicích. Rozloha knížectví nebyla značná, pokud kartograf nelhal, čítalo na délku nějakých pětasedmdesát mil a šedesát do šířky.

“Ollar je tady”, zabodl špinavý prst do mapy trpaslík Heft.

V místě, kde se dotkl, zůstal tmavý otisk. “Kde tu hrobku vlastně budeme hledat?”, zeptal se Menhorian, “A hlavně jak?”.

“Pročeseme celou tuhle východní oblast. Odsad’ pocad’”, ukázal Gerllod, “A budeme se ptát starých lidí. Pamětníků”.

“Ale to je obrovské flák země!”, zrohorel se kouzelník.

“Budem se ptát hlavně starousedlíků. Není možný, že by si někdo nevšimnul, že mu za humnami stojí hrobka. To prostě není možný”.

“Hrobka ale nemusí nutně trčet do vejšky”, namítl Bolbuch, “Hrobka může být i kutaná pod povrchem”.

“To je pravda”, přitakal Heft, “To má Bolbuch recht”.

“Nezbejvá nám, než tam dojet a zkusit štěstí”, řekl Gerllod, “Dostali jsme zálohu a ta nám pokryje náklady na cestu. A když se nám to přestane rentovat, tak vobrátime koně a hajdy domů”.

“S tím souhlasím”, přidal se Zemikosa, “Nemáme co ztratit”.

“Co vy ostatní?”.

“Souhlas”.

“Jo, jedem”.

“Nug”.

“Takže zvolíme vůdce, ne?”, navrhl Yasper.

“Jeremiáš, máš tu nějaký papír?”, křikl Frynn Konopka, “Nákej papír, co bysme mohli natrhat na lístečky kvůli hlasování?”.

“Na záhodku je papír...”, ozvalo se z kuchyně.

Vůdcem nadcházející výpravy byl zvolen starý trpaslík Bolbuch řečený Dědek. Zvítězila rozvaha stáří.

“Tak vám teda, chlapi, děkuju za důvěru”.

Kološvár

Cesta do Ollaru by jistě byla úmorná a nudná, nebýt vůdce Bolbucha, který věděl, co je pro udržení alespoň chabějící náklady kumpanie třeba. Trpaslík Bolbuch byl už starý muž. Měl rád pohodlí a také věděl, že věci není třeba příliš usměchávat. Věci totiž dokáží přijít samy, když je jim dán správný prostor. Nurnští už byli na cestě skorem dva týdny, z toho poslední tři dny strávili v Turstu. Gorganský Turst sice neležel přímo na plánované trase, kterou vytýčil sečtělý Menhorian Blathel, ale když už jednou Nurnští stáli na odbočce na Medbu a bělovousý trpaslík přišel s tím nápadem, nikdo nebyl zásadně proti. Všem druhým bylo tak nějak jasné, že s pohostinskými službami to na gorganském venkově a za hranicemi země půjde valem z kopce, a také nejasně tušili, že není kam spěchat. Nesporné bylo také to, že bude hůř i v mnohých jiných ohledech. A právě tehdy na rozcestí Bolbuch navrhl, že by nebylo od věci zajet do Turstu a nabrat tam sil. Podle toho, jak požívačně mlaskl, bylo jasné, že má něco za lubem, a za lubem mu ležely trhy. Turstské jarmareční trhy byly v tamním okolí považovány za vyhlášené a vůdce nemusel svůj návrh podvkrátě opakovat, aby pardy přemluvil. Jenom Horáci Lipovému, který byl už pár dní zeměpisně zmaten, musel nějaký dobrovitavec s klidnější povahou vysvětlit, kde se právě kumpanie nalézá a co může Turst nabídnout oproti gorganskému venkovu. Takže nadšeně souhlasil i Horác a nebylo co dodat.

A dnes tedy znovu stáli na stejném rozcestí, co před pár dny, vlastně byli rozvalení, protože vůdce vyhlásil přestávku na oběd. Koně se pásli a hlasitě frkali, Heft Taras z vozu sejmul postranici a pomoci dvou dřevěných koz z ní sestavil provizorní stůl, který překryl hrubým plátnem. Několik židlí se na voze taky našlo, tak mu je chlapi pomáhali vynést, Frynn Konopka vařil na ohništi oběd a Yasper Zámečnick se Zoltarem Zemikosou mu stáli za zády a radili, co a jak je nejlepší s čím smíchat, aby měl polní kološvár jaksepatří říz. Goran dřepěl ve stepním sedu stranou a čečral si barevná pírká v plášti, zatímco Horác Lipový mu zasvěceně ukazoval nový sluneční prsten, který náhodou koupil v poslední dražbě. Prsten se ještě blýskal novotou, jak jej dražebník vycídl, aby se draž prodal. Byl celý zlatý, s karmínovým kamenem. Jestli byl prsten skutečně funkční, jak tvrdil Marbus Zlatý, odhadce z Nurnu, to hbit ještě netušil, ale plánoval si magický bezmeg při nejbližší vhodné příležitosti jaksepatří ozkoušet. Proto se nemohl dočkat, až se Nurnští konečně střetnou s nepřítelem.

“Až se střetneme s nepřítelem, vypálím mu tímhle prstýnkem do hrudě svůj monogram”, holedbal se Horác.

“Nebo do zad...”, odušil kysele Goran.

“Nebo do zad”, přitakal horlivě Lipový,

“Jo”.

“A když už teda mluvíme po chlapsku, mám pro tebe jeden návrh...”.

Zoltar navrhl, že by bylo dobré ten palcát Frisi Hortusovi nepředat, ale nejprve jej nabídnout tomu jeho konkurentovi, tomu starožitníkovi Otulu Hermanovi. Alchymista byl toho názoru, že konkurenční nabídka může zvýšit zájem a tedy i cenu. Bolbuch se v otázce obchodu vyznal a tak nějak nezřetelně tušil, že navržený postup není z pohledu učiněných dohod a obchodnické cti úplně čistý, ale na druhou stranu pan Hortus se také s tím, jak za sebe nastrčil Sigulla Hereta, nezachoval právě vzorově. A nezpochybnitelným faktem bylo, že Nurnští měli nesporně cenné zboží, jehož reálnou hodnotu nedokázali nacenit, a starožitníci zase měli zájem, pro který alespoň jeden z nich byl ochoten dopustit se nájemné vraždy.

“Vyšroubujeme cenu, kam to pude”, řekl Zemikosa.

“Ale zase nějak na krev bych to nehrotil...”, zavrtěl hlavou Bolbuch.

“Co třeba veřejná dražba?”.

“Ne...”, ukončil debatu trpaslík, “Zeptáme se Hermana, kolik je ochotnej dát. Když nabídne víc, učiníme podobnou nabídku Hortusovi. Když nabídne víc, dostane palcát. Když ne, tak směla”.

“Dobře”.

Něco je divně

“Něco je divně”, odušil za pár dní Menhorian Blathel v nájemním pokoji malé špinavé krčmy na ollarském předměstí, “Něco je tady hodně moc divně”.

Otul Herman nebo jeho vyslanec měl být s peněžní nabídkou na nedalekém náměstí u kašny už před hodinou a dát smluvený signál, který by chlapy vytáhl z bezpečné pozorovatelný v tmavém špinavém průchodu. Ale nikdo se dosud neukázal. Tak kouzelník nechal na vartě Yaspera Zámečnicka a vrátil se kvapně do hospody na poradu, co dál.

“Nezbejvá, než brát to tak, že nemá zájem”, řekl Bolbuch, “Takže udeláme to, co jsme měli udelat hned. Odneseme palcát k Heretovi, jak bylo původně domluvený”.

“Ale takhle nevyšroubujeme cenu...”, namítl Zoltar.

“Už není co šroubovat”, odvětil vůdce, “Necháme tady koně a vyrazíme k Heretovu domu. Hortus ani Heret našťestí nevědí, že jsme oslovili Hermana, takže je všechno při starým”.

“Ale...”.

“Navíc mám takový divný svrbění”.

“Ba, ba”, přidal se Menhorian Blathel, “Něco je rozhodně divně”.

Už když zabočili do ulice, na jejímž

odvráceném konci stál dům Sigulla Hereta, bylo Nurnským jasné, že tady něco nahraje.

“Ba, ba”, utrousil Menhorian.

Někteří lidé běželi tam, jiní utíkali v opačném směru. Ale nikdo jen tak poklidně nešel. Kumpanie se srotila do těsnější formace, prostě bok po bok, a tlačili se davem. Netrvalo jim dlouho pochopit, že někde tam veprdu hoří. A vzápětí pochopili, že dům, který tam na konci ulice olizovaly plameny a halily do masného černého dýmu, je dům Sigulla Hereta. Požáříště se sice dobrovolníci, uskupení v dlouhých řadách a předávající si vědra s vodou od nejbližší kašny, snažili dostat pod jakous takous kontrolu, ale podle toho, s jakou rychlostí lidé vyklízeli přilehlé domy bylo zřejmé, že se jedná spíš o zbožné přání. Heretův dům byl očividně ztracen.

“Mám takovej pocit, že je to ztracený”, houkl Heft.

“To máte svatou pravdu, mladej pane”, odpověděl mu nějaký sedlák, “Z Karzadenu, není-liž pravda?”.

“Co?”.

“Že jste přijel z Karzadenu, co?”.

Gerllod Moskyt se uchechl.

“Ne”, zbrunátněl trpaslík.

“Co budeme dělat?”, snažil se překřičet dav čumilů, se kterým kumpanie samovolně prolнула, Zoltar Zemikosa, “Musíme čapnout toho Hereta, jinak na náky prachy můžeme zapomenout”.

“Šel bych rovnou za tím Frisem Hortusem”, houkl Bolbuch, “Kam taky jinam, že jo?”.

“Správně...”, přitakal Gerllod, “Tady v tom zmatku bysme se akorát roztrhali a přišli k ouhoně”.

“Chceš ránu!”, zachrchlal kroll Ran, do nějž nějaký přihlížející muž omylem strčil.

“P... promiňte...”.

“Hu!?”, vycenil kroll zuby a šeredně se zašklebil.

Nug Bagul chytil Rana za rameno a něco mu vysvětloval do ucha.

“Hu...”, odfoukl kroll a napětí z jeho divoké tváře zmizelo.

Zoltar Zemikosa se otočil na nějakou stařenku, roztáhl ústa do širokého úsměvu a vřele rozeplal ruce, jako by potkal přítelkyni z mládí.

“Mladá pani, buďte pozdravena...”, zahlaholil alchymista, “To se nám ale vyčasilo, což?”.

Pani nevěstičná zírala na sloup černého kouře za Zemikosovými zády a nebyla schopna slova.

“Prosím vás, neporadila byste mi, kde bydlí pan Hortus?”.

“Starěj nebo mladej?”.

“Fris, Fris Hortus, paňmaminko”.

“Tam...”, odvětila babka konsternovaně,

“Za Koccema na Jatečním rynku... dům jako hrad...”.

“Rukulíbám...”, uklonil se Zoltar, ale to

“No...”, zachrčel vůdce, “Asi uděláme nejlip, když to tady zabalíme a popojedem...”.

Karzadenští trpaslíci

Už pár dní uplynulo od doby, co druzi sestoupili z Kohoutích kopců a překročili řeku Krutku. Krutka na nejjižnějším cípu Gorganu tvořila jeho východní hranici. Byla to skutečně říť světa. A co druzi čekali za řekou, pro to už nebylo slušného výrazu. Táhli zvlněnou planinou, které se říkalo Drijská, a byli zaprášeně tak mocně, že působili takřka uniformním dojmem. Stejnou barvu měli i koně, i ten Heftův drkotavý povoz. Nurnští statečně postupovali vyprahlou plání a mířili na východ. Jak slunce klesalo k západnímu obzoru, jejich stíny se prodlužovaly.

“Ani se mi nechce věřit, že se přibližujeme k moři”, utrousil Frynn Konopka.

“Co je to vlastně tak hory tam napravo?”, ukázal Yasper Zámečnick na temný pás rozeklaných štítů v dálece. “Nevíte to někdo, náhodou?”.

“To je Kazzdarskej masiv”, odvětil Bolbuch.

“Kazzdarskej masiv?”.

“Kazzdarský pohoří, teda po havírsku pohořá, je tlustej štráf horské hródy”, zahalekal Heft Taras z kozlíku, “A ta hróda je skrznaskrz rudá. Z rudé hródy taví se železo a z něj pak kalí ocel”.

“Ta země je skalistá a nehostinná”, řekl Menhorian Blathel, “Jmenuje se Kazzd. A proto jsem si dovolil naplánovat cestu tak, že ji mineme spodem”.

“Kazzd není prachvůbec nehostinnej”, namítl Bolbuch, “Je to krásnej kraj”.

“Bat”, přitakal Heft, “Kraj krásné, ale drsné! Jako jeho dělné lid”.

“Tak jak to teda vlastně je?”, nechápal Horác, “Nějak se v tom nemůžu vyznat”.

“Je to především kraj trpaslíků, a to už je samo o sobě vševypovídající”, vysvětlil hobitovi Menhorian, “A z týchle strany hor tam tam vlastně nejsou ani žádný města nebo vesnice se slušným hospodam”.

“Jaks to myslel, vševypovídající!”, zarazil poníka starý Bolbuch.

“Jak to myslíš, žádný města?”., přidal se z kozlíku Heft, “A co je podle tebe Karzaden? Myší d'ura snad!”.

“Nemyslel jsem to zle, chlapi. Já jenom že hory jsou pro našinec obtížnej terén a pro Nurnský je teda vhodnějšíj objekt Kazzd spodem a napojit se na cardarskou cestu”.

“Chmmm”, zamlaskal Bolbuch a kopl poníka do slabin.

“A co teda ten Karzaden?”, nedal se Heft, “Co ti nevoni na Karzadenu?”.

“Má pravdu, Menhorian”, zastal se elfa

Gerllod Moskyt, “Cesta spodem je schůdnější a navíc - všichni víme, co se říká o Karzadenu”.

“Co se říká o Karzadenu?”, křičel Heft, “No řekni, Moskyte, co se říká o Karzadenu!”.

“To víš sám nejlip, Tarasi. Nedělej, že nevíš, co se říká o karzadenskejch trpaslících”.

“To teda nevím!”.

“Pravda...”.

Heft Taras zrudl a prásknul pěští o lavici. Potom uraženě zmlkl a divoce koulel očima.

“Gerllode”, přidružil se Horác Lipový po bok Moskytova koně, “Řekni mi jedno. Co se teda říká o karzadenskejch trpaslíkách tak strašného, když se jim obloukem vyhejbáme?”.

“Strašný věci, Horáci, vopravdu strašný věci. Ani nechtěj vědět”.

“Tak mě nenapínej...”.

“Říkal to už starý pan Longodon. Karzadenský trpaslíci jsou totiž prej ty největší...”.

“Nedráždí hada bosou nohou, Gerllode!”, zabručel vůdce Bolbuch, “A vedeválej hlídat zadek voje”.

“Co teda říkal ten starý pán Longodon”, zeptal se zvědavě Horác Lipový, když Nurnští rozbijeli ležení na noc a on byl ve dvojici s Yasperem poslán sbírat větve na oheň. Kolem rostlo jen nízké hloží, takže práce to byla poněkud krvavá.

“Longodon byl chlápek, kterej byl v družině dávno před náma, a když se stal vůdcem kumpanie, postihla ho kletba karzadenskejch trpaslíků”.

“Co se mu stalo?”.

“Umřela mu žena a on se z toho sesypal a z kumpanie odešel”.

“Ale to se přeci občas stává, že někomu umře žena”, namítl Horác, “To se prostě stává”.

“Ale nestává se to, že ti v dalším roce nebo dvou na tu kletbu za hódné tragickéjch okolností vymře celá familie”.

“Co se s tím pánem stalo, že ho neznám?”.

“Prý v druhýj půlce padesátejch ho kletba karzadenskejch trpaslíků donutila všechno opustit”.

“Uplně všechno?”.

“Jo. Dočista úplně všechno. Družinu, přátele, barák, Liscannor. Prostě všechno. Pil jak zvíře a měl strach, aby ta zlá kletba nepřšla ještě na jiný lidi kolem něj. Kam se vrznul, tam přišla smrt”.

“To je strašný”, odušil Horác soustrastně, “To je hrozně strašný”.

Yasper s útrpným výrazem krátce přikývl.

“Tys toho ubohýho pána znal?”.

“Ne. Já přišel pozděje. Kdo ví, kde je dneska panu Longodonovi konec”.

Yasper ulomil z křoví větve a přihodil ji na hromadu. Potom se postavil a dal ruce v bok.

“Ale stejně si myslím, že je dobře, že jsme

Goran jej gestem ruky vybidl k tichu. Krahujec z výšky dvakrát poplašeně pískl a Goran mu věnoval zkoumavý pohled.

“Do zbraně, chlapi”, řekl barbar, “Něco tady nejni v pořádku”.

Bolbuch vyskočil jako první. Potom se začali zlehka plašit koně. Cítili to, co Nurnští dosud ne. Ale potom krahujec vyvolal v šamanově hlavě nepěkný obraz. Obraz vyjevil z pačcí perspektivy to, co ze země přes vysokou trávu nemohlo být vidět.

“Něco vylezá z těch hrobů”, sykl Goran a strnul v očekávání věci příštích.

“Kruhová vobrana!”, zařval Dědek.

Vypukl zmatek.

Co za stvoření to lezlo z hrobů a jaký byl účel jejich podivné existence, to se Nurnským nepodařilo nikdy zjistit. Nebylo, koho se na ty věci zeptat, a to ani dříve, ani později. Každopádně stvoření nějakým způsobem souvisela s hrobkou a Liscannorským bylo okamžitě jasné, že právě ona stojí za věky přetrvávající nedotknutelností hrobky ollarského knížete. Kdo však stvoření přivodil na svět, to zůstalo zahalené tajemstvím, každopádně někdo je stvořit musel a nebyl to zřejmě jen tak ledaskdo. Ten dotyčný ovládal umění magie, jež se označuje za temnou, uměl spoutat jisté formy energie a nadít je tvarem a nebyvalou trvanlivostí. Na každý pád, stvoření připomínala bytosti ze záhrobí a Nurnští nabyli přesvědčení, že z hrobů lezou duchové, přizračné téměř nehmotné formy bytí, označované některými výklady za záhrobácké.

“Duchové!”, zařval Menhorian Nocturno Blathel z Cairn, “Duchové!!!”.

On to byl, který jako první pochopil vážnost situace a začal se mocně soustředit. Z Nurnských se stal hrozen těl, na základě kouzelníkova výkřiku došlo ke kvapnému přezbrojování na zbraně, jež se s předpokládanými duchy mohly měřit. A duchové neslyšně připluli ze všech stran a tiše zaútočili. Nastal boj, ve kterém nebylo možné starat se o to, co se děje dál než půldruha sáhu. A v tom boji šlo skutečně do tuhého.

I Horác Lipový pochopil, že není všechno jak má být a že tady přestala veškerá legrace. Duchové vrhali ve slunci podivně nezřetelné stíny, proplouvali těly Nurnských, kteří kolem sebe máchali zbraněmi a řvali. Horác zkusmo vystřelil, ale šíp prolétl nepřitelem jako máslem, ani nezměnil trajektorii a hobit si nějak vzpomněl, že obyčejné šípky, tedy vlastně šípky, na takovéhle formy bytí nemají valného účinku a kuši zahodil do trávy. Bylo mu jasné, že je zle a že neuteče. Jediné, co mohl dělat, bylo setrvat uprostřed hemžícího se hroznu a snažit se krýt. Zaklekl tedy a schoulil se za batohem. Potom sluneční paprsek švihnul o zlatý prsten na jeho ruce. Horác Lipový se na prsten podíval a potom napřáhl ruku před sebe. Už věděl, co přesně udělá.

Klabzej Myšilov stál po boku barbara Gorana a ti dva přírodní muži máchali holemi a odráželi neslyšné útočníky. Vypomáhali si spíše magií a Menhorianu Blathelovi blesko hlavou, že takhle nějak asi vypadá hněv lesů. Ale potom se plně soustředil na to, co uměl nejlépe a čím v tuto chvíli mohl být nejužitečnějším. Na skutečnou magii vysokých kouzel. Avšak pozadu nezůstávali ani druzí, rozptýlení kolem trpasličích bijců Bolbucha a Hefta Tarase, doplněných o vojáka Gerlloda Moskyta a barvířského zběha Zoltara Zemikosu, který spíš než na barvířství měl se dát tenkrát na feznčinu. Vlastně někdy byly chvíle, kdy se mohlo zdát, že se na ni dal. Nug Bagul kryl záda Frynnu Konopkovi, který se snažil štílet do vzdálenějších nepřátel, aby to bijci neměli tak těžké. V tom mu zručně sekundoval Yasper a bojoval velice obětavě, poněvadž mu bylo jasné, že toto je situace, ze které se kramle vzít nedají. A potom se zpoza pohozeného batohu v zádech Nurnských zdvihl Horác Lipový a z jeho napřažené levačky vyšlehl proud zelenavé energie. Proud mířil tam, kde hobit předpokládal, že duchové prorazí.

Goran ustrnul, vytřeštil oči a naprázdno zalapal po vzduchu. Vzduch silně začpěl spáleným peřim. Barbarovo tělo se zatočilo do vývrtky a zhroutilo se k zemi. Duch, který dotíral, proplul skrz hroutícího se Gorana a volně doklouzal k Horáci Lipovému, který zíral jako u vyjevení, jakoby spatřil sebe sama.

Krahujec vydal zajíkávký skřek a zcepeněl. Jeho tělo počalo volně padat. Cestou jako by pták ztrácel na hmotnosti, jako by se jeho tkáňová hmota odpařovala, zmenšovala. Za okamžik už Goranův krahujec připomínal jenom takovou neforemnou hrudku, jež se těsně nad zemí vypařila beze zbytku. Přihlížejícím bylo jasné, že barbar Goran je po smrti. Ale nenastal čas na rozjímání - ještě bylo nutné vykonat spoustu práce.

Ran

Zoltar Zemikosa byl nadmíru spokojený. Když se kumpanie vypořádala s duchy a vlezla do hrobky, objevila nejen ostatky legendárního knížete, ale i to, na co alchymista celou dobu upozorňoval. Kořist. Nešlo jen o ten palcát - ten stejně budou musít odezvat Frisi Hortusovi. Ale šlo o to ostatní. O pohřební výbavu, jak se tomu vzhodně říká. Prostě o šperky, výstavní zbraně. Prostě jedním slovem - o kořist.

“Lugzus...”, mlaskl spokojeně Zoltar.

Jinak byli Nurnští zasmušilí. Kráčeli mlčky a nemálo z nich pořád myslelo na Goranův nešťastný konec. Goranovi vděčili za mnohé, minimálně však za to, že našli hrobku a splnili to, za co byli placeni. Alespoň tomu dobrému muži

dlouho trvá. A taky mluví, jenom když má co říct. A to povětšinou nemá”.

“Nug”, řekl přitakal Nug, “Slunce, teplo. Teplo...”.

U tří ovcí Nurnští ustájili koně, zabezpečili vůz a ubytovali se. Nebyl to žádný přepych, ale také to nebylo špatné. V podstatě jediné, co někteří trochu nelibě nesli, byl pokoj. Byl čistý, to ano, ale byl to tak řečený pokoj společnáček, velká cimra až pod půdou. Vůdci ale spát pohromadě přišlo bezpečnější, ačkoli se Nurnským za celou cestu nepříhodilo nic, co by jim nějaký pocit ohrožení vnukalo. A potom ty palandy. Bolbuch byl zvyklý z trestaneckého lágru a Heft Taras z havířské ubytovny. Ale Menhorian byl vysloveně roztrpčený a vůbec se mu nelíbilo, že Nug Bagul spí nad ním a šustí rákosovým šustím. Co měl ale říkat takový Zoltar Zemikosa, kterému u hlavy šustil Goranův opeřený plášť, který si šaman věšel na takové visadlo z ohnuté větve, aby se mu prý barevná pírká nepolámala. A v horkém zatuchlém vzduchu nevětrané místnosti se potom ptáčič pírká pohybovala a ševalila. A to ani nemluví o chudáku Yasperovi, jemuž do perin padalo jehličí.

“Padá z tebe jehličí, druidskej...”, postěžoval si Zámečnick.

“To budou piliny z brouka...”.

“Z jakýho, u všech bohů, brouka?”.

“Dal se jim do krovu brouk. Mají tady brouka... dřevohryza...”.

“Kecáš...”.

“Ne...”.

Jenomže tohle všechno zjistili až večer. Předtím si ještě v lokále objednali pořádnou večeři a Zoltar Zemikosa se zeptal, jestli tady někde v okolí nestojí nějaká stará knížecí hrobka. Hostinský neměl ponětí.

“Nevadí”, řekl Bolbuch, “Zítرا se rozejdeme po městě a popotáme se pamětníků”.

“Jo”.

“A teď, pánové, se koukneme na cimru a rozdělíme postele”.

Takže se druzi sebrali a odešli na pokoj. A tam se teprve dozvěděli, že pokoj je společný a že jsou tam palandy.

“Myšilov tady, Zámečnick tady dále”, ukazoval věkovitý vůdce, “Tady potom Menhorian Blathel, tady zasejč Nug Bagul...”.

“Ne...”.

“Jo”.

“Nemoh bych si to třeba s někým prohodit”.

“Nemoh... ale není to proto, že bych byl nějaký despota”, odvětil trpaslík, “Jde jen vo to, že potřebuju vědět, kde vás kterýho mám, a že sem starej a se změna se těžko sžívám. Kdybyste se mi hejbali, tak to už prostě nepojmu. Tak to tak prostě berte a mějte ouctu k stáří”.

“Dobře”.

“Kdyby v noci bylo chladno, tak támdlé jsou kamínka”.

“Jo”.

“Kdyby teda v noci byla zima, tak hlídka bude dělat topiče. A když už jsem to našvejk, tak hlídky jsou následující...”.

“Hm”.

Výzvědy

Jenomže na druhý den pátrání po městě ohledně Thorusovy hrobky nepřineslo nic moc konkrétního. Ale některé zajímavosti přeci. Kupříkladu Klabzej Myšilov přišel s tím, že ve zdejším knížectví se vyrábí vynikající hrušková pálenka. Hruškovice. Místní lidé ji prý pálí z harumských hrušek, zvláštní odrůdy, která dozrává v raném létě. Plody harumských hrušní jsou velice sladké. Harumské hrušky se také obalují v cukru a suší na slunci. Sladké sprátky se tomu cukrátku říká. Myšilovovo zjištění bylo velice zajímavé, ale s knížetem Thorusem, natožpak jeho palcátém, mělo máloco společného. Podobně dopadl i Frynn Konopka, který zjistil, že nejen keramikou je Ollarské knížectví živo. Na severu země se prý vyrábí kvalitní dřevěné uhlí, které je pro provoz hrncíkových pecí naprosto nezbytnou vstupní surovinou.

“Nejproslulejší skrzeva keramikou jsou Zelené vrchy”, shrnul pyšně Frynn Konopka.

“Ze Zelených vrchů pocházel, tuším, někdo slavný”, zapátral v paměti Bolbuch.

“Nějakej proslulej hrncíř nejspíš”.

“Asi jo. Možná někdo, s kým jsem seděl v lochu. Někdo z dávných dob”.

Menhorian přišel s tím, že zemi vládnou kníže Theodor z rodu Fitzhalků, drží moc zrovna čtyřicátým rokem, což je úctyhodné, a lidi ho tady tudíž mají nesporně docela v úctě. Ollar udržuje dobré vztahy zejména s Cardarem, ačkoli před čtvrt tisíciletím ještě spadl pod jeho vládu, a je důležitým spojencem Brionne.

“Ollar potřebuje spojence kvůli obchodu, přístupu k moři a... Wenarenu”, ukázal kouzelník ke stropu.

“Oni jsou s Wenarenem na meče?”.

“S Wenarenem jsou všichni sousedi tak nějak na meče”.

Wenaren byl poslední baštou otrokářství v tomto koutu světa a proslyňovalo se, že finančně podporuje námořní pirátství v pobřežních vodách. A bohové vědí, zda-li za případy ozbrojených přeпадů obchodních karavan uvnitř nebo vně země nestojí také právě wenarenští pohlaváři. Mezi lidmi se říkalo leccos. Leccos mohly být smyšlenky, ale leccos i pravda.

“A pak jsou tu ty ovce. Chov ovcí je tu velmi rozšířený”, dokončil vyprávění cairnský

ti plést hlavu. Jmenoval se Sigull Heret”.

“A ten Fris Hortus... ten je teda kde?”.

“No, kde by byl, Horáci, kde by byl?”

Doma je přece”, zdvihl oči ke stropu kouzelník, “Doma...”.

“Aha...”.

Ale nezdálo se, že by měl hobit v celé té šmodrchanici jasněji. A v noci se Gerllodu Moskytovi začaly zdát hrůzostrašné sny.

Vlčí sen

Cimru probudil řev, jako když někoho na noze berou, nebo ještě hůř. Všude vládla neproniknutelná tma. Krahujec vydal poplašený skřek.

“Co se děje!?” houkl Bolbuch.

“Kurva, lavór blbej...”, zaklel Heft do řinčení plechu na podlaze.

“Co řveš? Co se děje!?”.

Byl to hlas Zemikosa. Řev ale neustával.

“Moskyte! Probuď se, chlapě!”.

“Tak rozsviť už, do prdele, někdo?”.

“Von mě kous!”, zavyl Zemikosa, “Von mě normálně kous!”.

Něco ze zřítílo na zem a rozkutálelo do všech stran. Potom vyletěl snop jisker, čapla louč a odhalila Yasperův vyděšený obličej. Za okamžik se ze tmy vynořily nejprve neurčité stíny, a potom postele a blede spací úbory postav. Nurnští v různých fázích hybu a hlavně nařikající Zemikosa dřepící pod pryčnou, na níž seděl Gerllod Moskyt, který řval, cenil zuby a ústa měl plná krve.

“Uááááá”.

Připomínalo to spíš vytí, než cokoli jiného. Měl čelo orosené krůpějemi potu a oči potažené mžurkou, evidentně byl duchem nepřítomný, tonul hluboko v děsivém snu. Yasper čapl džbán vody a vmžiku se vztyčil nad gwendarronským kapitánem a obsah džbánu mu obrátil na hlavu. Gerllod procitl a přestal řvát. Mžoural. Vůbec nechápal, co se to s ním děje. Hleděl na krev, která spláchnutá přivalem vody zbarvila perinu narůžovo. Potom se nechápavě podíval na Zemikosa, který dřepěl na podlaze a vyčítavě mu ukazoval prokouslé předloktí.

“Hryznul mě, Moskyte... Do krves mě hryznul...”.

Gerllod se rozhlédl po ostatních, kteří mlčky sledovali celý ten výjev a vůbec nic nechápali. Bolbuch měl dokonce v ruce sekeru. Krahujec poplašeně trhal hlavou ze strany na stranu a snažil se pochopit, co se kolem něj děje. Fusekle mu zakrývala výhled.

Když se Gerllod vydýchal a zklidnil se mu tep, konečně promluvil. Jeho tvář byla pořád bleďá, ale už aspoň chápal kdo je a kde se nalézá.

“Měl jsem sen... vlčí sen...”, řekl.

Menhorian Blathel nastražil uši a zatvářil se smrtelně vážně.

“Běžel jsem a viděl jsem ji...”.

“Koho, bohové dobrotiví!?” zastenal Zoltar, “Kohos viděl?”.

“Hrobku! Blížily se k ní postavy a já ji před něma bránil... A hryzal jsem je...”.

“Jaul!”.

Menhorian se zeptal, jestli by si Gerllod nevzpomněl na krajinu kolem. Voják si vzpomněl jenom na to, že ti lidé přišli z nějaké vesnice a vynořili se od lesa. Ale co si pamatoval dobře, to byla hrobka. Popsal ji velice barvitě.

“Menho”, namítl Heft, “Ty tomu, co se Moskytovi zdálo, dáváš nějakou váhu?”.

“Nepodceňuju to...”.

“Byl to vlčí sen”, přitakal druid Myšilov, “A vlčí sny nejsou ledajaký”.

Zemikosa vyčítavě ukázal rudý šlic.

“Zvostal bych přes den v Ollaru”, otočil se elf na vůdce, “Zašel bych se poohlídnout po nějaký studovně nebo knihovně tady ve městě”.

“Co máš za lubem?”.

“Přemýšlel jsem, co všera říkal ten Heret.

To o tom Hermanovi, co snad vyzývá nějakou bytost ze záhrobí. A vzpomněl jsem si na Sig, jak jsme zjistili ty zvěsti o nějakým dávným čaroději”.

“Myslíš ty zvěsti o Tuah-Raovi a jatkmárně jako bejk?” opáčil Zoltar, “No tak ty jsem zjistil já”.

“Dobře. Ale mohlo by to spolu souviset.

Hrobka, Tuah-Ra, Thorus, palcát. Vždyť je to spolu propojený”.

Bolbuch varoval před přílišnými spekulacemi a vyjevil názor, že palcát je artefakt nesporně vysoké ceny a je pouze jeden, kdežto boháči starožitníci jsou dva, což nutně musí znamenat problém.

“Takže navrhuju buď ten palcát rychle najít a stfelit, nebo se zdekovat. Jinak nás to semele, to mi věřte”.

“Souhlasim s Bolbuchem, že Hortus bude za vosumnáct a Herman bez dvou za dvacet”, podpořil vůdce Heft Taras, “Takže jsem pro šturm nebo kramle”.

“A právě proto chci jít do tý knihovny”, trval na svém elf, “Nešel byste někdo se mnou?”.

“A budou v těch knížkách obrázky?” zzeptal se Zoltar.

“To asi sotva...”.

“Já... já bych šel”, přihlásil se Frynn Konopka”.

“A nepůjdeme teďka eště spát?”, zivil Goran.

V rohu zavržala postel a zpod duchen se vynořila rozčepýřená hobití hlava.

“To už je ráno, pánové?”, zivil rozespale Horác Lipový a protáhl si záda, “Tak to je nám houby zle, co?”.

kouzelném palcátu, kterým ovládá démona.

“Thorusovi bylo jasné, že jít na zlosyna šturmem, to by skončilo šeredně”.

“Obrovský ztráty s nejasným výsledkem”, pokýval hlavou kouzelník Blathel.

“Přesně tak”, pravil Zemikosa, “Prostě jatkárna jak bejk. A to si prostě nelajnsnul”.

Thorus se tedy v přestrojení vydal do města a pronikl do Tuah-Raova sídla. Podánilo se mu lstí zmocnit palcátu, se kterým zlého démona zahnal.

“Jak se mu to povedlo, na to se mě neptejte”, řekl alchymista, “Takhle to říká legenda, nic víc, nic méně. Prostě toho démona zapudil”.

“Čímž čarodějova moc nebývala ochabla”, doplnil Menhorian Blathel, který znal starých legend přešel.

“Tak, tak...”.

“A co se stalo potom?”, zeptal se Horác Lipový s očima navrch hlavy.

“No, co by”, odpověděl zaníceně Zoltar, “Potom začla jatkárna jako bejk”.

Legenda praví, že poté, co byl démon vymícen, srdce lidí se naplnilo nadějí, jaké již dlouho nenabyl. A ten lid čaroděje Tuah-Raa a zbytky jeho věrných ve slavném povstání porazil.

“A co se potom stalo s tím Tuah-Raem?”.

“No, co by. Thorus ho zabil”, usmál se Zoltar, “Ale na podrobnosti se mě neptejte, ani stará babka to nevěděla, a hlavně, už byla tím vyprávěním úplně vytřepaná”.

“Hm”.

“Ale můj názor je ten, že mu rozlepal kebuli tím palcátem”.

“Nug”, řekl Nug a vztyčil bojovně sevřenou pěst.

Zoltar potom už jenom upřesnil, že legenda praví, že Thorus poté, co sprovodil ze světa zlého čaroděje, byl lidem zvolen za knížete. Jak je možné, že lid povznese někoho do šlechtického stavu, tím si alchymista hlavu nelámá. Ve skutečnosti tomu mohlo být všelijak, svou roli mohla hrát politika a tlak bouřícího se lidu, ale do legend takové konkrétní technické nepatří. Legendy jsou prostě legendy a důležitější je hloubka sdělení než historickofaktická přesnost. A sdělení bylo zásadní, totiž že dobro zvítězilo nad zlem, a o to tady šlo především. Thorus prostě získal knížecí titul a zřejmě i léno, a tady, dá se předpokládat, leží prvotní kořeny dnešního Ollarského knížectví. Kníže Thorus se stal lidovým hrdinou a ten palcát téměř svatou relikvií. Tráduje se, že vlastník palcátu skrze onen vzácný artefakt přijímá něco z Thoruse, stává se hrdinou a je oprávněn.

“Oprávněnej k čemu?”.

“Oprávněnej vládnout, ty troubo...”.

Po smrti byla knížeti Thorusovi vystavěna hrobka a jeho ostatky byly v ní uloženy včetně svatých insignií.

“Ale to už jsem vám říkal na začátku vyprávění”.

Kde však hrobka leží, to už se dávno zapomělo, ale jisto je, že dodnes po místě Thorusova odpočinku pátrají dobrodruzi i sběratelé. Thorusův palcát za ta léta marného hledání nabyt jistě vysoké hodnoty, a to nejen historické, peněžní, ale i kulturní.

“Lze teda říct, že komu by se palcát dostal do rukou, moh by si činit nějaký nároky?”, zamnul si skráně zadumaný Blathel.

“Těžko říct, ale jistý je jedno”, řekl Bolbuch, “Ten lid by si myslel, že nároky mu patří. Fitzhalkové nefitzhalkové”.

“Takže zájmy Frise Hortuse můžou bejt i mocenský?”, zeptal se Yasper Zámečnick.

“Těžko říct, jestli ty věci je možný takhle zjednodušovat”, namítl Gerllod, “Ale mít v držení Thorusův palcát je jistě natolik zajímavý, že za to stojí pustit do oběhu nějaký peníze”.

“Jediná potíž je v tom, že to co víme, nás k hrobce a potažmo ani k palcátu neposunulo ani o píď”, zabručel Klabzej Myšilov.

“To máš pravdu. Nejsme o nic dál, než jsme byli včera večír”.

“Trochu jsme se o tom našem hledání s Goranem bavili a něco nás napadlo”, ozval se po chvíli zaraženého ticha kouzelník Menhorian.

“Hm”, přitakal Goran.

“Co vás teda, chlapi, napadlo?”, zeptal se Bolbuch.

Cairnský kouzelník se otočil na šamana v pernatém pláští.

“Mám to říct já, nebo to řekneš ty?”.

“Pták”, řekl Goran.

Krahujec

Kráčeli pěšky, koně nechali přivázané u shluku několika stromů daleko za sebou. Na vzdáleném severozápadním horizontu svítila sigská stavení. Louky se líně vlnily jako hřbet mořského hada a vysoká tráva v lehkém vánku monotónně ševlela. Šli v zástupu těsně za sebou, sledovali pruh vyšlapané trávy, který za sebou nechával Goran. Pohyboval se naprosto sebejistě, jeho smysly byly uvyklé životu v travnatých pláních. Byl to barbar, nižší šaman kmene. Na zádech vlekl lněný pytel.

“Nemám radši rozsvítit?”, zeptal se Horác Lipový.

“Ne”, sykl Blathel, “A stejně nemáš lucernu”.

“Ale mám slunečňák. Magickej prsten, chápeš?”.

“Ať tě to ani nenapadne...”.

“Já jenom...”.

“Kušuj”.

Heft Taras si všiml, že Goran se tam

sedli si ke zbylému stolu.

Nebylo pochyb, že se vrátí z bahen. Krčmář konečně rozžal louče. Ano, přišli z bahen.

Toho smutného večera na konci civilizace nezjistili Nurnští nic nového o knížeti Thorusovi, ani o jeho palcátu nebo panské hrobce. Jenom jeden z těch dědů tvrdil, že knížepán Thorus byl pochovaný někde na východě, snad až tam u Sigu, tam co bývají trhy. Každopádně ne tady, protože tady se odnepaměti rýpá do země jenom kvůli bahnu. Kumpanie se dohodla, že si to nazítří namíří do hlavního města, obrátí se na toho prostředníka, na toho Sigulla Hereta, nechá si od něj zaplatit za promarněný čas a vrátí se domů.

“Ještě jednu rundu, pane hostinský”, zvolal nešťastně Frynn Konopka, “Jakože dokola tadytém všem”.

“Už du”.

* * *

Kostky klapaly po dřevěném stole a staříci pořád srovnávali bahna z jednotlivých šáleckých bahen. Ti čtyři zabahnění rýpači už byli dávno pryč. Poté, co se dosyta navečeřeli škvarkových placek a zapili je korbelem piva, odešli domů. Byli po těžké dřině unavení, to bylo očividné. Nurnští seděli mlčky a hráli karty. S tím nápadem přišel Heft, známý karbaník, a oni neměli to srdce odmítnout. Navíc - nic jiného se nedalo dělat. A potom se to stalo.

Nug Bagul se řehonil, když Heft Taras přebil elfi spodřary hobití kozaticí a změnil tak barvu, čímž vzal Bolbuchovi vítr z plachet, ten musil líznout a Gerllod se vytyčil se sedmou modrou jako kabátec GKA. Jenomže Horác Lipový to přimáznul, ani nevěděl jak, čímž dostal pod těžkou palbu Zámečnicka. Jenomže ten měl, těžko říct nakolik čistě nebo z rukávu, a podbil trpajzlíci sedmou a přepígoval tu třaskavici na Frynna Konopka a ten byl úplně švorce. A jak byl švorce, tak vybuchl a praštil pěsti do stolu, a zařinčelo sklo a Nug Bagul zařval, zhroutil se na stůl a rozmáčk l svíčku. Možná se to všechno ale událo jinak, možná v jiné posloupnosti, ale to je těžko říct. Každopádně Nugovi ze zad trčel opravdový šíp, álheimský půltrholi propadl záchvatu šílenství, vydrápal se na stůl a řval jako pominutý. Někde venku se ozval tlumený výbuch.

“Na zem!”, zařval Zoltar na strnulé šálecké dědky a srazil svíci z jejich stolu na zem.

Rozbitým oknem přilétl další šíp a zadrmčel někde o stěnu. Bolbuch vyskočil a hrnul se ke dveřím, přičemž hrábl po sekyře.

“Hefte! Za mnou!”.

Jenomže první byl u dveří Nug Bagul a rozkopl je hnátém. Veřej se urvala z kožených pantů a mlaskla sebou do bahna. Přiletěl další šíp, Bagul couvl pár kroků zpátky a zhroutil se na zem. Bylo jasné, že dosud žije, ale má na kahánku. Když ho Gerllod se Zemikosou vlekli dovnitř, chroptěl jako divoké zvíře. Goran vykoulk z okna a vydal zajíkávy

skřek. Krahujec mu odpověděl a snesl se na zem. Venku byla tma jako v pytli. Z díry po dveřích se vyhnuli dva trpaslíci, mávali sekerami a hulákali, jako by jich tam byl tučet. Žádný další šíp už nepřiletěl. Vůdce Bolbuch si vyžádal louči. Když přišel Klabzej Myšilov s plamenem, ukázalo se, odkud přišel onen výbuch.

“Vozejk! Muj vozejk!”, zaštkal Heft Taras.

Z Heftova formanského vozu zbyla kupa třísek a prken. Zbytky koní byly dobré tak do klobás. Byla taková tma, že toho nočního útočnicka nebyla šance sledovat. Šel po Nurnských nájesto, byl jistě připravený i na nečekaný ústup.

“Někdo po nás jde”, řekl Gerllod Moskyt a prohlížel si černé opeření zvláštní šipky z kuše.

“Byla asi otrávená...”, odušil Zámečnick. “Jak to víš?”.

“Tak se na Álfeimce podívej”.

Nug Bagul ležel tam, kam jej odtáhli, a hlasitě chrápal.

“Třetí to někoho jiného, tak je tuhej jak prkno. Ale troll to se prospí a bude zas jak jura...”.

“Kdo by tak po nás moh jít?”, zamnul si bradu Menhorian Nocturno Blathel, “Vždyť jsme dohromady s nikým nevěšili ve styk...”.

“Přesně tak...”, potvrdil Zemikosa.

“Ale kam jsme přišli, tam jsme se vpytávali na hrobku”.

“A kdo by nechtěl, abysme hrobku našli?”.

“Hortusova konkurence?”.

“Nejspíš”.

“Teď zalezeme tady do knajpy, přechkáme do rána a zejtra si to pošíneme kalupem na Ollar”, rozhodl vůdce, “A z toho Hereta vypáčíme, kdo by moh mít na tyhle zákeřnosti zájem”.

“A když to nepůjde po dobrým, tak to půjde po zlým”, zatnul pěsti Zoltar, “To přísahám”.

Sigull Heret

Ollar, sídelní město knížectví, přívital Nurnské trhoveckým mumrajem. Měšťanské domy působily malebně, vkusně se na nich odrážela zdobnost ollarské keramiky. Na severozápadě střechy domů převyšovaly štíhlé věže knížecího paláce, na jejichž špičatých střechách se třepotaly praporece vládnoucího rodu Fitzhalků a taktěž praporece země. Byly temně zelené s tmavomodrým pokosovým pruhem. V levé horní části čněl listnatý strom, který druid Myšilov odhadl za statné dubisko, a v dolní pravé části byla zobrazena bahna. Bahna byla pro ollarský lid natolik důležitá, že se dostala i na knížecí znak. Dostala se i na šáleckého oslíka, jehož si musel za hříšné peníze pořídít Heft Taras, když mu nějaký neřád rozmetal vůz i s potahem výbušninou. Oslík měl barvu bahna ze šáleckých bahen, tady na denním

posteskl si Zoltar Zemikosa.

“Co bys s ním, u všech všudy, dělal?”

“No... to ještě nevim...”, zamlul si alchymista bradu, “Asi bych ho nějak šikovně využil...”

“Využil?”, zepta se nevěřičně Frynn Konopka.

“Jasně. Využil. Dřepěl bych před chejší na židli a žvekal stvol. A vorel by zatím lítal po vobloze a smeččil, kde se pod ním dóle na zemi děje co zajímavýho...”

Druzi pokývali chápavě hlavami.

“A o to tu právě jde”, ozval se Menhorian Blathel, “Goran vyvolal animálio, aby mohlo takřikajíc lítat po vobloze a smeččit, co je kde dóle na zemi zajímavýho...”

“Co jako by tam mělo bejt?”, zeptal se opatrně Heft Taras, “No pověz, ogare, chlapisko jedno šibalské...”

“Hrobka přece...”

“Hrobka knížete Thoruse!”, odušil Gerllod Moskyt.

“A jeho palcát...”, zatajil dech Zemikosa.

“Přesně tak”.

“Nug...”

Fláky a štráfy

“Takže pánové”, svolal Menhorian druhy ke stolu, když se znovu dostali na pronajatou cimru u Ovcí, “Poděte se ku mně, dáme nejkčko hlavy dohromady”.

“Yaspere”, oslovil vůdce Zámečníka, “Zalígruj dvěře, ať nám sem někdo nepovolanej nestrká rypák”.

“Bez vobav”, zamlul si dlaněmi liscannorský zloděj.

Menhorian Blathel požádal Horáce, aby zesílil plamen lucerny a sám zatím cínovými poháry zatížil rozvinutou mapu knížectví v rozích, aby se nekrabatila.

“Tak hybaj, chlapi”, houkl Gerllod Moskyt a stočil zrak ke Goranovu vyvýšenému kavalci.

Šaman tam nahoře supěl a domlouval cukajícimu se pytli. Bylo jasné, že krahujci, ačkoli to byl magický animálio, se v pytli, ve kterém jej mistr přivolač propašoval do hostince, pranic nelíbilo. Goran držel pytel v objetí a šeptal konejšivá slova, ale krahujec se vzpěchoval čím dál víc.

“Tak ho pusť, ať se netrápí”, navrhl Frynn Konopka, “Do rána to tu s ním nějak vydržíme a ráno před vozjedem ho vypustíme z vokna”.

“Dyť by se mi umlátli!”, supěl ztěžka Goran a pevně držel pytel v objetí.

“Přesně tak...”, přitakal Klabzej Myšilov, “Dyk by se mu umlátli”.

“Správně... v žádným případě vorla

nepouštět”, zahromoval trpaslík Bolbuch, “Eště by to tady celý zkadil”.

“Tobě se to říká... ty spíš dóle”, ozval se hobit Horác.

“Když ho vyndáš z pinglu a narazíš mu na hlavu fusekli, tak nic neuvidí a bude povolnej”, navrhl druid, “Pocit svobody i ve faktický nesvobodě je totiž nesporně uklidňující. Takhle je krahulík uvnitř celej zmačkanej a plaší se, viš?”

“Vim”.

“A máš nákou fusekli?”

“Mám”.

“A chceš s tím pomoct?”

“Zvládnou to sám”.

Zanedlouho už krahujec stál jak přikovaný na dřevěné pelesti a trhavě natáčel hlavu po okolních zvucích. Občas zoufale pískl, ale jinak byl klidný. Fusekle nesla stopy značného opotřebení, ale svůj účel splnila dokonale.

“No tak, pánové, počte už, kakraholte, semka”, připomněl se netrpělivě Menhorian Blathel, “Rád bych probral plán a odebral se na kutě, dokud má jít na to kutě ještě vůbec nějaký smysl”.

Nurmští se srotili nad mapou Ollaru a ztichli. Kouzelník přes východní část země nakreslil kusuhlí jakési mříže.

“Ty čary tvořeji štráfy”, vysvětlil s vážným výrazem, “Jedny vedou zeshora dólu a druhy ze strany na stranu...”

“Aha”.

“A ty štráfy pak vlastně tvořeji jednotlivý fláky. Rozštráfovávají celej kraj...”

“Rozštráfovávají ho na stejně velký fláky”, hvízdal Frynn Konopka, “Že je to tak?”

“Přesně tak, Frynne. A ty fláky prozkoumáme jeden po druhým. Systematicky”.

“Provorlujeme je...”, ukázal Heft na ptáka s fuseklí na hlavě, “Provorlujeme každéj zaprděnej kout týhle země”.

“I tak se to dá říct...”

“A budem hledat ten knížepánův hrobeček”, zahalekal Horác Lipový, aby všichni věděli, že je v obraze.

“Přesně tak... Teď jenom zvolit systém...”

“Sig je tady vpravo dóle”, zabolil Gerllod prst do mapy, “Takže to budeme brát zezdola nahoru a pak zase zpátky, a tak se prokousáme až do středu země. Měli bysme si ty fláky očislovat”.

“Bagul”, pokýval hlavou Nug, takže bylo očividné, že pochopil.

Menhorianův plán zněl rozumně, víceméně se zdálo, že takhle nebylo možné nějaký kout země opominout a Thorusovu hrobku nenajít. Nezdálo se být podstatným, že někteří z druhů sice chápali obecnou podstatu plánu, ale v jednotlivostech detailů poněkud plavali. Terminologie štráfů a fláků, tedy přesný význam pojmů, mohla být pro některé vcelku hlavu motající. V této části světa se o štráfu

hovořilo spíše jako o pruhu. Pruh pole, kazajka s jemným proužkem, pruhované hozle. I když výraz štrafačky se v GKA používal. Výraz flák se používal o to hustěji, to věru, ale nejčastěji mnil se poctivý kus masa, odvozeně tedy pak flákotu, no a samozřejmě mezi hudbomilci flák značil písničku. Dobrou pěknou písničku, kterou všichni znají. Jako třeba tu ‘Pod okna roste jetel, přede dveřma rmen...’. Ale hovořiti o fláku ve vztahu k masu bylo skutečně rozšířenější. Odtud vzešly následně odvozené výrazy, mezi prostým lidem velmi oblíbené, jako třeba naflákat nebo rozflákat. Kupříkladu rozflákat pojímalo širokou škálu synonymních významů, jako kupříkladu naporcovat, nasekat nebo rozkouskovat. Vesměš výrazy čpící krví minimálně jatečnicki zvířat, nežřidkakdy však krví toho, jemuž je flákáno. Ale v případě zmíněného plánu žádná krev, jak se zdálo, téci neměla. Menhorianův plán rozflákal východ Ollaru nacimpracmup a plánováno bylo neprolit jedinou kapku krve. A zdálo se to být reálné.

“Mám jedinou potíž...”, zaskuhral nerudně Dědek.

“A to jakou?”

“A to takovou, že tím strávíme aspoň dva tejdny, možná víc. A že se samou nudou navzájem pohryžeme”.

“Pro prachy je nutný někdy hodně vobětovat”, pravil Zoltar, “A někdy je nutný platit věru krvavě”.

“Víte co?”, navrhl Heft Taras, “Můžeme hrát cestou na voze kartičky”.

“Anebo si můžem prostě jen tak povídat”, nadhodil Horác Lipový.

“Jo. Budem si prostě povídat...”

Smrdí mi to

“Prostě mi to smrdí, Otule”, zavrtěl hubený muž s kníry hlavou a pohlédl břichatému starožitníkovi, nastrojenému v bohatých krajkách a zeleném obleku naléhavě do očí, “Prostě mi to horentně smrdí”.

“Vykradači hrobů. Zlatokopači. Takových už bylo... a ještě bude”, odvětil Otul Herman.

“Jenomže tihle mají systém. Vyptávají se na hrobku a palcát. To víme ze Sigu, Verbenu a Paloukova. A ti lidi něco, Otule, vědí, to mi věř”.

“Vědějí akurát tak prd”.

“Kdyby věděli prd, nebudou mít systém... Nebo je někdo platí... To spíš... Někdo asi, kdo něco ví...”

“Kdo tady tak něco asi o hrobce ví, co?”

“Jenom my a...”, hodil knírač okem za

roh.

“Hortus...”

“Přesně tak. Fris Hortus”.

“Jak jsme na tom s těma listinama, co

nakoupil Klaržoul Sada?”

“Porád nic, Otule. Hortus si je hlídá a nedá se k němu dostat. Jeho sklepení praskaj ve svých. Spouště z našich přívrženců se dostalo daru přízně... chápeš...”

“Naše sklepy taky zrovna nezejou prázdnotou... a naše náruč je tolik, tolik laskavá...”, rozpráhl tlusté paže Herman, “Koneckonců byls na mým posledním promlouvání, ne? Takže viděls. Viděls i mojí novou řízu?”

“Ovšemže... Tuah-Ra tě prostupuje, o tom není pochyb... a lidi tu sílu dobře cejtí... a vidí...”

Otul Herman spokojeně zamlaskal.

“Zkoušíme to přes Sigulla Hereta. Ten by moh vědit”.

“Ne, ne... došlápnem si na ty cizáky... říkals, že mají systém...”

“Jo, to jsem říkal. Projíždějí lučinama v čtyřmilovejch koridorech. K Pohraničnímu lesu a zaseje zpátky až k samý cardarský hranici. Prokousávají se od východu na západ...”

“Takže za pár dnů navštívějí asi Šálek, co?”

“Šálek si, Otule, nenechají ujít. To je jistá věc”.

“Viš ty co? Přiveď mi teda Blažona... Myslí, že Blažon je přesně ta správná osoba na slovo ztata”.

“Blažona Tichonohu?”, vyděsil se knírač, “Ale Otule, vždyť to je přeci vrah...”

“Vrah a násilník, to vim moc dobře. Když se něco zvrtně, knížecí spravedlnost dopadne svého vraha a jako s vrahem s ním naloží. A když ne, tak...”

“A ty je míníš zavraždit?”

“Ale kdepak! Vystrašit. Odradit. A ovšem - chytit jazyka...”

Knírač pochopil, že Otul Herman je rozhodnutý a že nemá valné ceny dál nic namítat. Rozhodl se využít služeb Blažona Tichonohy a zdálo se, že je ve svém přesvědčení neoblomný. Když byl na odchodu, Otul Herman vyjevil poslední přání. A totiž hlídat dům Sigulla Hereta. Zdálo se, že je přesvědčený, že ti hledači hrobky knížete Thoruse jsou napojeni právně na něj.

Šálek

V kumpanii vládlo hrobové ticho. Jediným zvukem byl klapot kopyt a vrzání vozových kol na rzivé hříděli. Čas od času se ozval zajíkávy skřek ptáka, který v mocných obloucích kroužil na obloze. Byl to dravec. Na jestřába to bylo velké, ale orel to nebyl víceméně určitě. Spíš se mohlo jednat o káně nebo krahujce. Nikdo z jezdců si dravce nevšímal. Byli zaprášení a strhaní. Na kozlíku dřepěli dva trpaslíci. Jeden držel toporně opratě, druhý něco vzpurně žvýkal. Vedle vozu se v sedle houpal elf.